AFACAN

Gülünçlü

N.19 Genel yazı işlerine bakan M. FARUK GÜRTUNCA

KURUŞ 5

Çocukgazetesi

TARZAN!..

TARZAN!..

İlk defa AFACANDA çıkan yepyeni bir sinema romanıdır.

Yedigünde bir BAŞBAŞA

Sevgili Afacan Kardeşler:

Ülkü Basım Evi
İSTANBUL - CAĞAL
OĞLU No 40

Günaydın Afacanlar,

Günaydın Afacanlar.

Size on dokuzuncu sayıyı hazırlarken yapayalnız kaldığım için çok yoruldum. Faruk Gürtunca bu haftaki «Çocuk Sesi» ni yurdun en güzel dergisi yapıp uğraşırken beni çağırttı:

— Afacan, dedi, kendi yağınla kendin kavrulacaksın. Bu hafta sana yardım edemiyeceğim, ne yaparsan yap, dergini anıkla..

— Peki, dedim, öyle ise bu hafta yarışalım. Derken pazartesi günü «Çocuk Sesi», bir çıktı, bir çıktı ki Amaaaan çocuklar görmeyin. Değil İstanbulda acunda eşi zor bulunur bir dergi! ?! Bu güzellik karşısında şaşırdım, kaldım. Ancak içimden, dur, dedim Faruk Gürtunca! Yurdumuzdaki bütün çocuk degiler gibi beni de alt ettik ama ben de Cocuk sesine karşılık bak ne yapacağım?

Beni dinleyin çocuklar Çocuk Sesi ile bizim dergi başbaşa yarışıyorlar değil mi? Şimdi size bir şey söyliyeyim ama aramızda kalsın.. O beni nasıl şaşırttise beni de alt ettin ama ben de Çocuk Sesine aklıma koydum.

— Nasıl, diyeceksiniz?

— Kolay. MİKİ FARE YAMYAMLAR ÜLKESİNDE *kitabı ile!!* Ha, ne dersiniz aklıma? Bravo Afacana değil mi? Evet, ben de Miki Fare Devler Ülkesinde, Miki Fare Cüceler Ülkesindeden sonra bu iki kitaptan daha urunçlu bir kitap olarak:

Miki Fare Yamyamlar Ülkesinde!

Kitabını anıklamağa başladım. Acunun hiç bir yerinde Türk çocuğundan önce bu kitabı gören olmamıştır. Gelecek hafta size bunun bir kaç sayfasını yazacağım, şaşırıp kalacaksınız. Mikinin yamyamlara ettiklerini bir duysanız hem parmak ısırır, hem de urunçtan tüyleriniz diken diken olur.

Dört gözle bekleyiniz. Çocuk Sesini Afacanı okumamış olanlara dergilerinizin güzelliğini anlatarak onları da sevindiriniz.. Çünkü bu iki dergi yurdun biricik, eşsiz çocuk dergileridir. İnanmıyanlara Bay Tekini, Tarzanı, Şarloyu, Afacan acun yolculuğunu, Yamanla Dumanı, Pire Nuriyi, Cangaza ile Palavuzu gösteriniz.

Olcayto Bahadırı, Hint Ellerini, İzciler kralını, Deniz kurdu Deli Bayramı parça parça okuyunuz ve sorunuz...

— Bunlara benzer çocuk yazıları gördünüz mü?. diyiniz?!

Masallar, şen fıkralar bilmem neler de neler... Bunlar da başka Gelecek haftayı bekleyiniz...

Miki Fare Yamyamlar Ülkesinde kral Davulumbaz vurdum duymaz kimdir?.. Miki Vaaavivirini! diye haykırınca Afrikanın arslanları ne yapıyor. Filler, zürafalar, su aygırları gibi yaban hayvanlarının kahkahalarla güldüğünü duydunuz mu?

Miki Fare Yamyamlar Ülkesinde kitap olarak çıkmadan önce size bazı sahifalar okuyacağım..

Miki albümü nasıl olacak?. Onu da gelecek hafta anlatacağım.

Günaydın.. Gözlerinize bin bir öpücükler.

Her çağ sizin
AFACAN

NE GİBİ YARIŞ YAPALIM

Sevgili kardeşim Afacan,

Her perşembe günü seni nasıl beklediğimi ve haftanın nasıl geçeceğini çektiğim sıkıntıyı bilsen. Geçenlerde 2 nci sahifayı okurken yarışlar yapılacağını gördüm ve çok sevindim, bir kaç hafta bekledim ve diğer arkadaşların ne gibi cevap vereceklerini gördüm. Şimdi bence bu gibi bir yarış yapılabilir:

Mektebe gittiğimiz ve o kadar ders okumalarımızın faideleri kaç türlü, ve ne kadar olduğunu, senin istediğin gibi güzel cevap veren acaba kim olacak.

Beyoğlu Zoğrafyon lisesi S. 8 No. 8
Romilos

Saygı değer Afacan kardeşim,

Elime her perşembe aldığım zaman içimde bir kıvanç duyuyarum.

2 nci sayıda arkadaşlarına soruyorsun ki ne gibi yarış açalım diyorsun, bence güzel fotoğraf yarışı açalım daha iyidir. Çünkü sevgili Afacanım süslenmiş gibi olur ve zengin hediyeler verirsin en güzeline. Yalnız resim gönderemiyorum. Çünkü seni sevdiğim için acele ettim. Bay Afacana buradan çok çok selâm.

Samsun: İnönü okulunda S. 5 No. 329
Cemal Tezer

Sevgili kardeşim Afacan,

1 inci sayıda ne gibi yarışlar yapalım sözünü duyunca düşünmeğe başlayınca kalemi elime aldım. Fakat hangi yarışa rey vereyim diyince benim fikrimce iki şık şey vardır. Birincisi güzel yazılı karikatür, ikicisi ise güzel resimlerdir.

Sizi candan seven arkadaşınız: Mersin Gazipaşa okulası S. 5 No. 238
Tevfik Sayar

Beyoğlu on beşinci okul talebesinden Neclâ Habip ile Muallâ Habip, yazıcılarımızdan Sezai Atillâya demişlerdir ki:

Muallâ Habip *Neclâ Habip*

— Afacanı çok beğeniyoruz. Bize Afacandan ve ağabeyimiz Çocuk Sesinden başka güzel bir dergi yok gibi geliyor. Afacandan istediğimiz yarış (1) nisanda herkes başkalarını nasıl atlattığını yazsın. En güzel bir nisan balığı yapana bir armağan verilsin.

Avcı Bay Tekin Yaban Hayvanlar Arasında!..

— Geçen sayıdan —

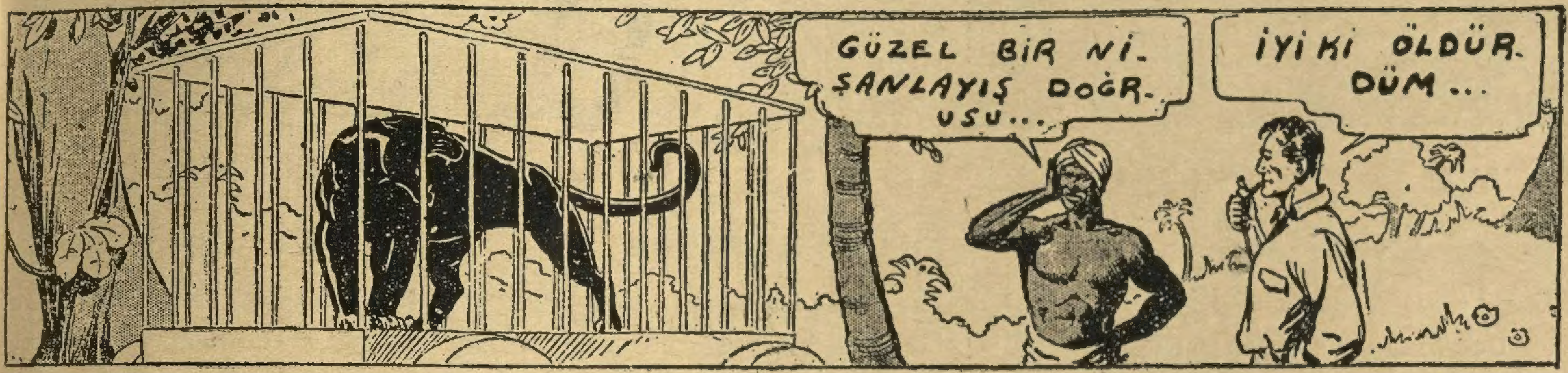

157 — Bay Tekin hafifçe kara Panteri Kolu ile birlikte kafesin içine koydular. Kızgın hayvan öyle bağırıyor, öyle haykırıyordu ki orman inim inim inliyordu. Kolu:

— Doğrusu iyi bir nişanlayış.. dedi, merminiz tam baş ucuna yara açmadan isabet etmiş.

Bay Tekin:

— Doğrusu kıymetli bir hayvan, eğer ölseydi çok acırdım, dedi.

İkisi de memnundu. Bay Tekin yüreğinin rahatlığile piposunu çıkarıp yaktı, çekmeğe başladı. Artık ne olanı, biteni düşünüyor, ne de geçirdiği ölüm tehlikeleri aklından geçiriyordu.

158 — Bay Tekin az sonra tekrar eline silâhını alarak orman yolunu tuttu. Kolu sordu:

— Şimdi de nereye gidiyorsunuz, Bay Tekin?

Bay Tekin:

— Bir av aramaya.. dedi. Sen de burada kal da kampı temizle..

159 — Bay Tekin ormanlara daldı. Birdenbire ileride bir geyik gördü. İşte ne güzel bir avdı. Silâhını gözüne yerleştirdi ve tetiği çekti. Silâh «tık» etti. Fakat patlamadı. Bay Tekin:

— Hay Allah müstahakını versin, dedi.

160 — Bay Tekin hemen yanındaki ağaca tırmandı ve geyiğin geçmesini bekledi. Tam geyik ağaçların altından geçiyordu ki Bay Tekin bıçağını çekerek üzerine atıldı ve geyiği yaraladı. Hayvan keskin bir bağrışla ormanı inletti.

161 — Genç avcı güzel geyiği omuzuna atarak kampa getimeğe başladı. Fakat tam bu sırada Kolunun kendisine doğru elinde silâh ile koşar adımlarla geldiğini gördü.

Ne olmuştu?

Gene arslan mı gelmişti?

Yoksa Kolu bir hücuma mı uğramıştı?

Bay Tekin bağırarak sordu:

— Ne var Kolu?..

— Kara Panter, Bay Tekin, kaçırıldı...

Bay Tekin:

— Ne?. Kaçırıldı mı diye bağırdı?

162 — Bu sırada orman çocuğu Zile Bay Tekinin avda bulunmasından ve Kolunun kamp çevresini temizlemesinden istifade ederek kafese yaklaşmış ve kara Panterini kurtararak orman içine doğru Panterle birlikte kaçmaya başlamıştı.

— Daha var —

BÜYÜK YOLCULUK, 1001 OLANBİTEN ÖTKÜNC

Geçen Sayıdan —

Doğan:

— Delilik, diyordu. İnsan kurban etmek ha? Bu adam mutlaka kaçığın biridir. Hiç insan kurban edilir mi? Delilik!.

Ortaya ağza alınmağa değer bir iş çıkmadan Cumbo bu küçük yolcu kümesini tam iki gün taşıdı. Her taraf dille anlatılmaz bir güzellik içinde yüzüyordu. Keyifli köylülerin her konuğa kucak açan kulübelerinde gecelerini geçiriyorlardı. Bu çağlarda Tippo da gelecek günler için konuşuyor, Madras'ta olup bitecek işleri anlatıyordu.

Son konak yerinde idiler. Tippo birdenbire Doğana dönerek:

— Madrasa ulaştığımız çağda beni bırakmıyacaksınız değil mi çocuklar, dedi.

İki Türk gencinin de ses çıkarmadıklarını, sustuklarını görünce:

— Size çok yürekten, çok ciddi bir sözüm var! diye söylendi.

Doğan:

— Ne diyeceksin bakalım? diye sordu.

Tippo kalçalarının üstünde iki tarafa yaylanarak:

— Ben gittikçe ihtiyarlanıyorum!! Diye söze başladı. Artık bacaklarım beni ancak düz yerlerde taşıyabilecek, dağa taşa dayanamıyacak. Kollarım, bacaklarım tutuluyor; gözüm, kulağım gittikçe ağırlaşıyor. Ne bir oğlum, ne de bir karım var çocuklar. İkiniz de benim yanımda kalın! Umduğunuzdan daha çok para kazanacak, dünyanın dört bir bucağını bileceksiniz. Benden öyle içsözler (sırlar) öğreneceksiniz ki rüyalarınızda görseniz inanmazsınız! Gelin benim bu dileklerimi kabul edin, size lâzım olacak parayı da ben bulurum.

Dördüncü Parça

Bu Roman

Hint illerinin içyüzünü anlatır.

Alp sadece güldü, cevap vermedi; fakat Doğan şeytan gibi kafasını sallıyarak:

— Hayır Tippo! dedi. Bunun yolu yok, bize gösterdiğin yürekten dostluk için sana sağol Tippo deriz ama dediklerin işimize gelmez.

Tipponun içi derinleşen gözlerinde bir şimşek çaktı:

— Neden işinize gelmezmiş?! Diye sert sert sordu.

Doğan güldü:

— Çünkü, dedi. Bizim, Hindistandan çok güzel, daha çok cana yakın acun değer bir yurdumuz vardır. Burası da Türkiyedir!. Ben bir Türküm, Hint illerinde kalarak yılan oynatan bir sihirbaz olabilir miyiz?.

Tippo ağzındaki tütün çubuğunu vargücüle ısırdı:

— Sahiden, benimle kalmak dilemiyor musunuz? diye tekrarladı. Sonra da yüzüne korkunç bir başkalık çöktü. Sözüne şunları ekledi:

— Adam bazan bilmiyerek iki yol ayrımında durur, bu yollardan hangisine gideceğini bilmez, şaşırır, seçtiği yol ya felâkete, yahut saadete gider! dedi.

— Dediğin doğrudur, fakat biz Türk olduğumuz için seçeceğimiz yolu kimseye danışmağa lüzum görmeyiz. Kendi bildiğimize gideriz, ne çıkarsa bahtımıza! Madras'ta sana verdiğimiz söz bitiyor ve aramızda artık hiç bir alış veriş kalmıyor

Cüce:

YAZAN: **Sezai Att**

— Peki güzel, Madrasta... evet... iyi, Madrasta. Anladım... Müken çok iyi, evet Madrasta! diye acı acı lendi. Fakat çok özenle bakılsaydı ponun gözlerinde engin bir kinin par söndüğü görünürdü.

Üçüncü günü akşamı olunca alaca ranlıkta yolun kenarında yüksek ve bir dağ göründü. Bu dağın tepesin düzlükte büyük bir sarayın kale du ları, kuleleri esmer göklere doğru yü lip gidiyordu. Bir çok kale topları a larını boylu boyunca yola çevirmiş d yorlardı. Sarayın tam tepesinde bir k den ötekine doğru uzanan asma köp lerde bile korkunç bir görünüş vardı.

Tippo homurdanır gibi bir sesle:

— Bu gece burada kalacağız, dedi. sarayın hizmetçileri gelecek konuk ağırlamak için racalarından buyruk mışlardır. Kim bilir belki burada benc yardım bekliyen hastalar da vardır. E kın görüyor musunuz?. Geceyi bura geçirmek için daha bir çok adamlar konaklamağa geliyorlar.

Yolun karşı tarafından yirmi otuz a kadar sayılan bir kol geliyordu. Bu damlar peşlerine, sırtlarında çok ağ yükler taşıyan bir sürü de deve takm lardı. Yüzlerini tanınmıyacak biçimc kapatmışlardı. Ellerinde, bellerinde çe çeşit tüfekler, hançerler, bıçaklar vard Bu kola kılavuzluk yapan bir adam sa raya çıkmak için taşlı bir yola doğr dikilirken sağ elile anlaşılmaz bir işare yaptı. Bunu, sanki bir şey yakalamış gib yapmıştı. Sonra da yakaladığını ağı ağır büküyormuş gibi elini çevirdi.

Cüce Tippo da bu işareti tekrarladı bunun ardından hiç ses soluk çıkarma dan yürüyüş devam etti.

Bu işareti gören Doğanla Alpın gözleri biribirile karşılaşmıştı. Bu ne demek-

Sarayın uşağı Sen Sen, ihtiyar Tippoya sert sert bakarak konuşmıya başladı.

ti? diye biribirlerine gözlerile sormuşlar, fakat tek bir söz bile konuşmamışlardı. Bu her halde bir birliğe, bir ortaklığa işaretti. Bunu ikisi de anlamış, biribirlerine bir şey dememişlerdi. Dağın ortasına kadar geniş bir yolda çıktılar, sonra yol darlaştı ve artık tepedeki saraya kadar hep böylece sürdü, gitti.

Sarayın büyük evleri aydınlık içinde yüzüyordu. Her tarafta Hindistanın göz alan zenginliği görülmekte idi. Cumbo durunca karşıdan bir uşak göründü. Elinde büyük bir çıra tutan bu uşak yaklaşırken bir taraftan da sert sert konukların yüzüne bakıyordu. Birdenbire:

— Tippo sen misin? diye keyifli keyifli sordu.

— Benim sevgili Sen Senciğim, prens hazretleri burada mıdır?

— Evet buradadır.

— Ahhh, güzeeel! Bu geceyi burada geçirmek için kendilerine bir ricada bulunsan!??

Adının Sen Sen olduğunu öğrendiğimiz hizmetçi başile bir işaret yaparak:

— Bayımız izin vermiştir! Bu gece burada kalabilirsiniz. Çok değerli Bayımız raca Keşup Agri hazretleri kapılarına gelen konukları geriye çevirmezler, dedi. Sonrada Hadiye dönerek mânalı mânalı:

— Filini ahıra götür, Hadi! diye söylendi ve ileriden yürüdü.

Hadi Cumboyu sarayın arka taraflarında bir yere çekmişti. Sarayın dört bir tarafı çeşit çeşit at, deve, insan izlerile dolu olduğu halde Hadinin Cumboyu getirdiği bu yerde iz şöyle dursun, canlı bir şey bile yoktu. Burada her şey sanki derin bir mezarlık sessizliğine bürünmüştü.

Yanındaki bütün adamlar saraydan içeriye girinciye kadar Tippo beklemiş, saraya bunların ardınca girmişti. Bunlara kocaman bir yer vermişlerdi. Hizmetçiler yün döşekler, yün yorganlar getirdiler. Bunun ardınca zengin bir de akşam yemeği hazırlıyarak lâmbayı da yaktılar. Taze su ilettiler!

— Geceniz hayır olsun! diyerek çekilip gittiler.

Tippo vapuru kaçıracakmış gibi acele bir işi olan adam biçiminde yemeğini hızlı hızlı yedi, ardınca da:

— Bir şey konuşacağım! ben Madrasa giderken raca Keşup Agri hazretleri bana bir çok şeyler ısmarlar, bu yüzden epeyce para kazanırım! Siz beni beklemeyin, yatın, uyuyun çocuklar! dedi.

Sözünü bitirince dışarıya çıktı, gitti ve bunun ardınca da fil sürücüsü Hadi fırladı. Şimdi Doğan, Alp ve Togana adındaki üç genç çocuk koskoca odada yalnız kalmışlardı. Doğan bütün benliği ile kulak kesilmiş, olup biten şeylere kulak kabartıyordu. Ortalık bir mezarlık kadar durgun ve sessizdi. Uzakta, yakında ne bir ses vardı, ne de bir kuş kanadı kıpırdıyordu.

Tam bu sırada Togana pencereye yaslandı, uğraştı, açtı, ve bir solukta hoop! diye dışarıya atladı. Yanını çevresini dinledi. Yeniden dönerek kendi çıktığı pencereye yaklaştı. Gözlerile Doğanla Alpı aradı, buldu, parmaklarını dudaklarına koyarak:

— Sus!! işaretini verdikten sonra gözleri cam gibi parlarken:

— Gelin!! dedi.

— Hayır!!!

Togana ellerini sallıyarak selâm verdi. Kaybedecek vakti yoktu, bir daha elile:

— Gelin! diye işaret ettikten sonra gençlerin gelmediğini görünce bir sincap çevikliğile gecenin karanlıklarına gömüldü, gitti.

— Daha var —

TARZAN: 7

104 — Tarzanla arkadaşı ejderha hayvanlarla nasıl başa çıkacaklarını düşünürken, bu sırada, inanılmıyacak bir şey oldu. Ölümü bekledikleri bu sırada ikisi de sevinmişlerdi.

105 — Çünkü şimdiye kadar eşini bile görmedikleri bu koca canavar kendilerinden uzaklaşarak suyun içinde başka bir noktaya doğru gitmeğe başlamıştı. Onları bırakmıştı.

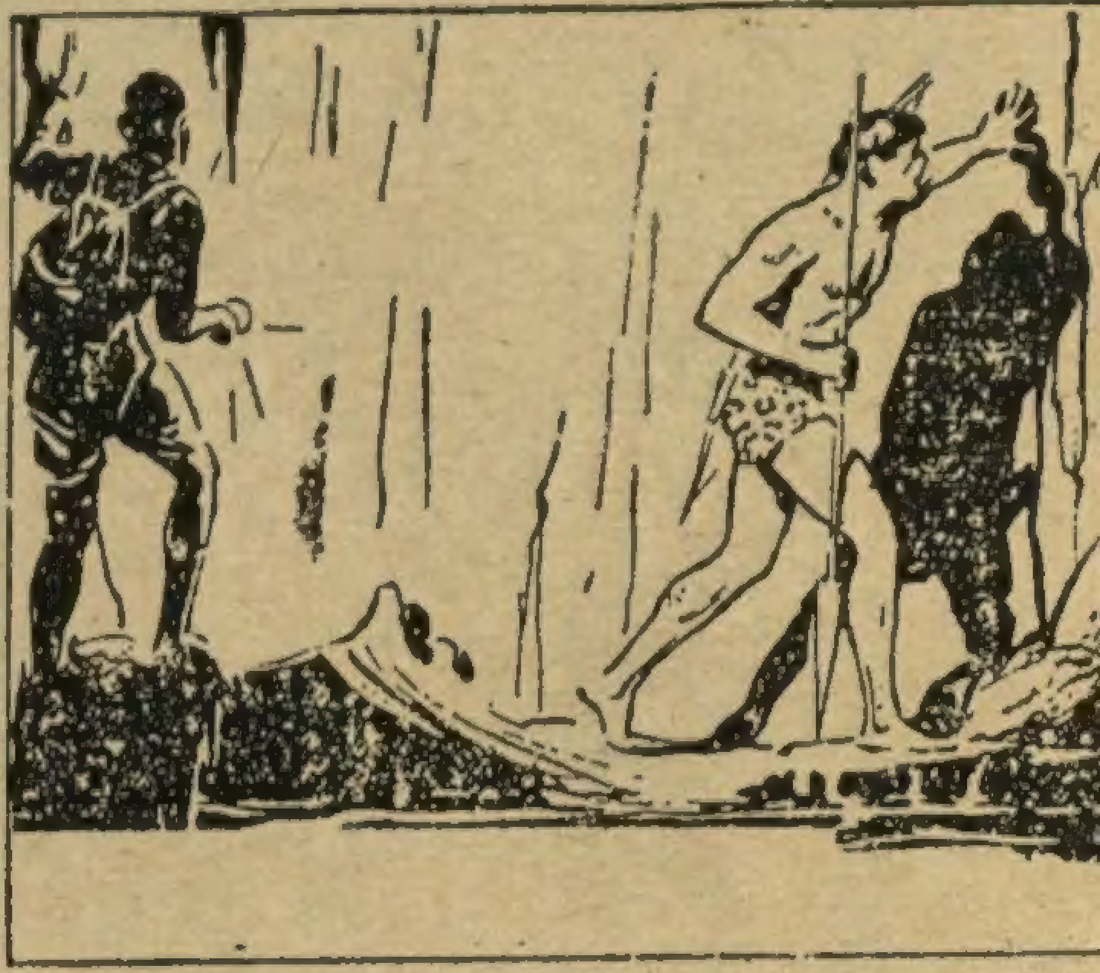

106 — Şimdi Tarzanla Jan Kursiy
— Haydi şunun ardından gideli
diyerek gayet dolambaçlı, dar yollard
geçip hayvanı takibe başlamışlardı.

107 — Artık öyle bir yere gelmişlerdi ki önlerinde ilerliyecek sudan başka bir kara parçası kalmamıştı. Tarzan suya atılarak Jan Kursiyeye de kendisini takip etmesini işaret etti.

108 — Fakat tuhaf değil mi?. İlerledikçe mağaranın suyu yükseliyor, yükseliyor, artık omuzlarına kadar geliyordu. Buradan nasıl geçeceklerdi? Fakat gene korkmadan dala çıka yürüyorlardı.

109 — Artık yollarının sonuna ge
yorlardı. Mağara sona ermiş, ovaya çı
mış gibiydiler. Fakat burası bataklık
ormandan başka bir şey değildi. Bir ç
durdular. Ne yapacaklarını düşündül

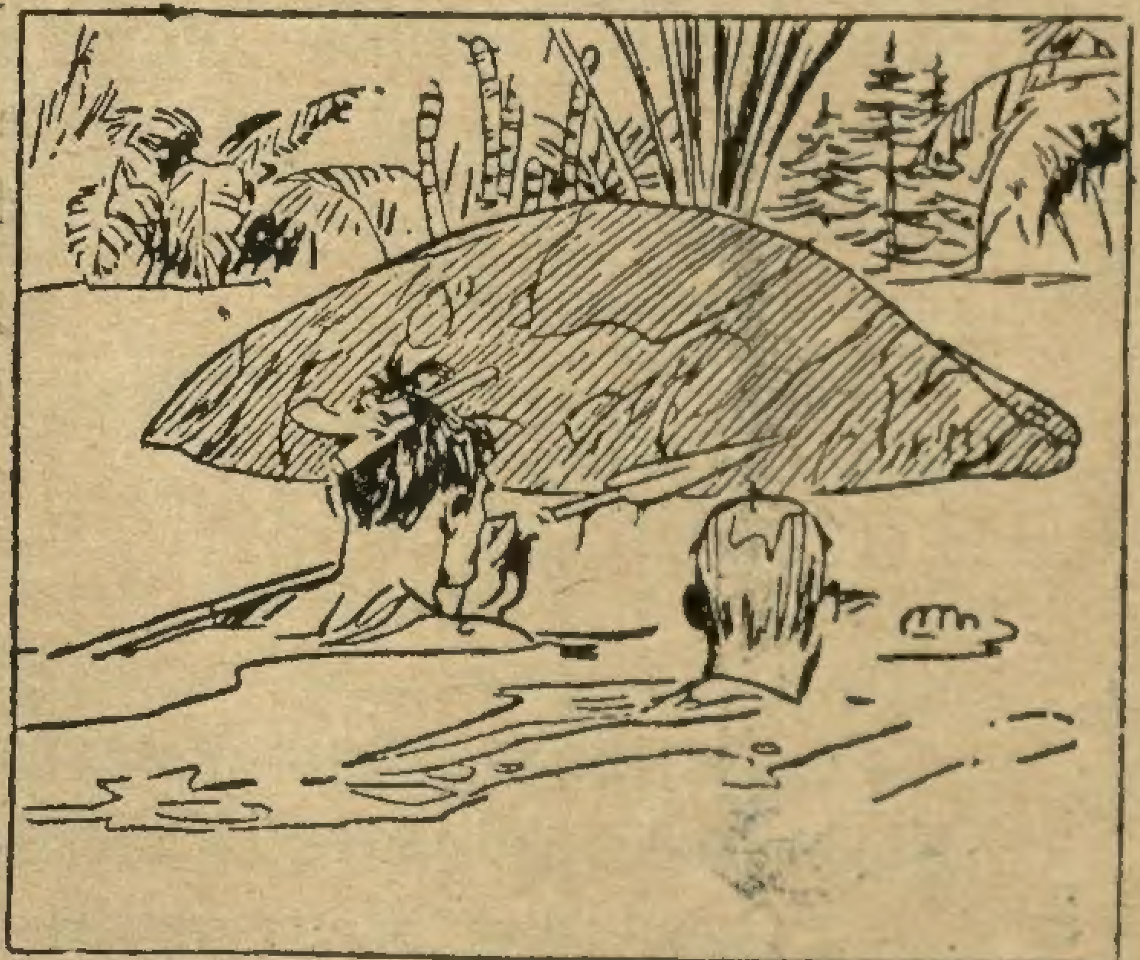

110 — Şimdi bu pis ve yosunlu, yeşil suyun içinde ufacık bir ada gördüler. Eh.. ikisini de alabilecek büyüklükteydi. Tarzan elinde mızrağını tutarak adaya doğru ilerledi.

111 — Artık yorulmuşlardı. Bu adaya tırmanarak biraz istirahat edebilirlerdi. Hemen mini mini adaya tırmanmağa başladılar. Koca canavarın nereye gittiğini merak ediyorlardı.

112 — Fakat, hayret!.. Ada birde
bire yerinden oynayıvermişti. Şayet Ta
zan tutmamış olsaydı zavallı arkada
Jan Kursiye boylu boyunca sulara k
paklanıp gidecekti.

113 — Birdenbire ne görseler beğenirsiniz, önlerinde demindenberi takip ettikleri o müthiş canavarın kafası suyun içinden çıkmaz mı?. Meğer ada sandıkları o tümsek hayvanın sırtı değil mi imiş?.

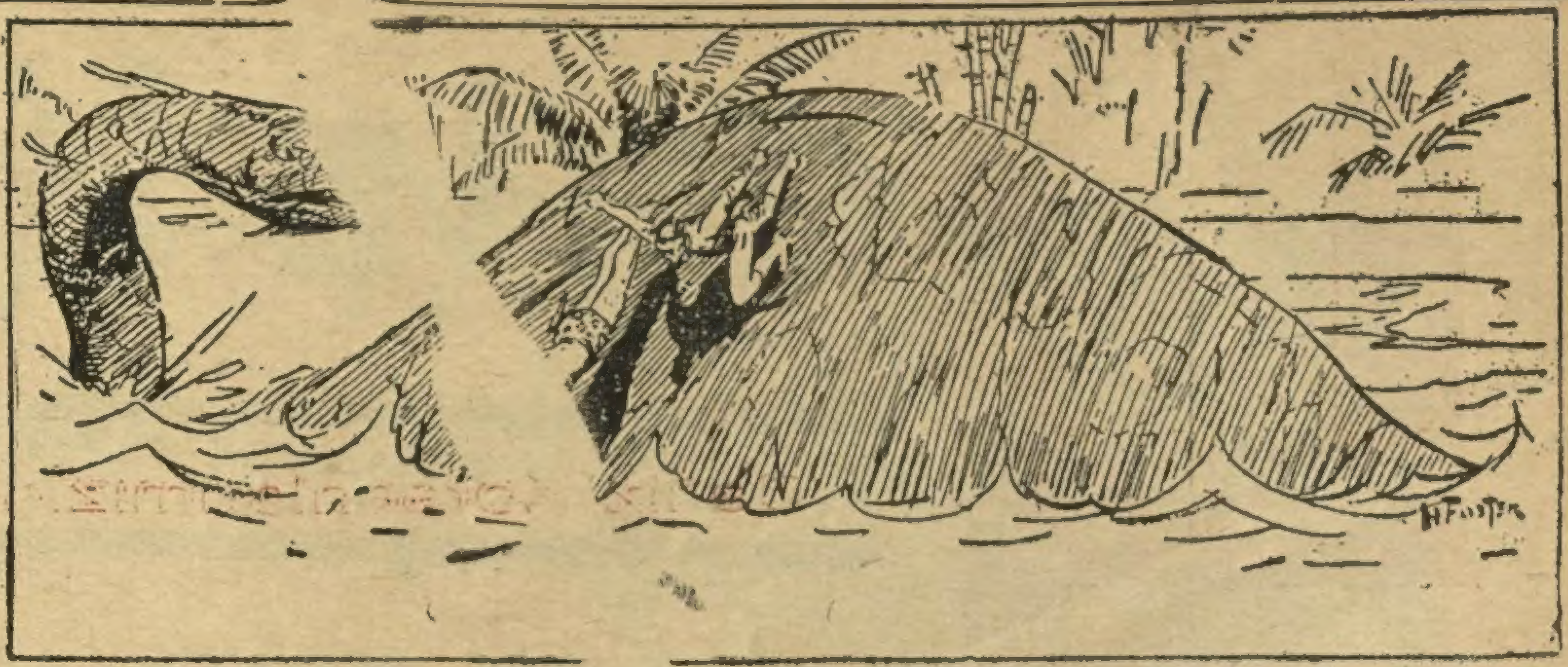

114 — Aman.. Aman.. koca van şimdi Tarzanla arkadaşına doğru ıslık çalarak ağzını açmıştı. Tarzan:

— Jan Kursiye, diye bağırdı. Hemen benimle suya atla.. Kurtulmak için başka çare yok.

Hemen ikisi de balıklama suya atladılar. Zaten başka yapacak yol yoktu.

115 — Jan Kursiye suyun dibini boyladıktan sonra tekrar suyun yüzüne çıkınca Tarzanı gözlerile aradı, fakat göremedi. Koca canavar, şimdi karşısında bütün yüceliğile durup duruyordu.

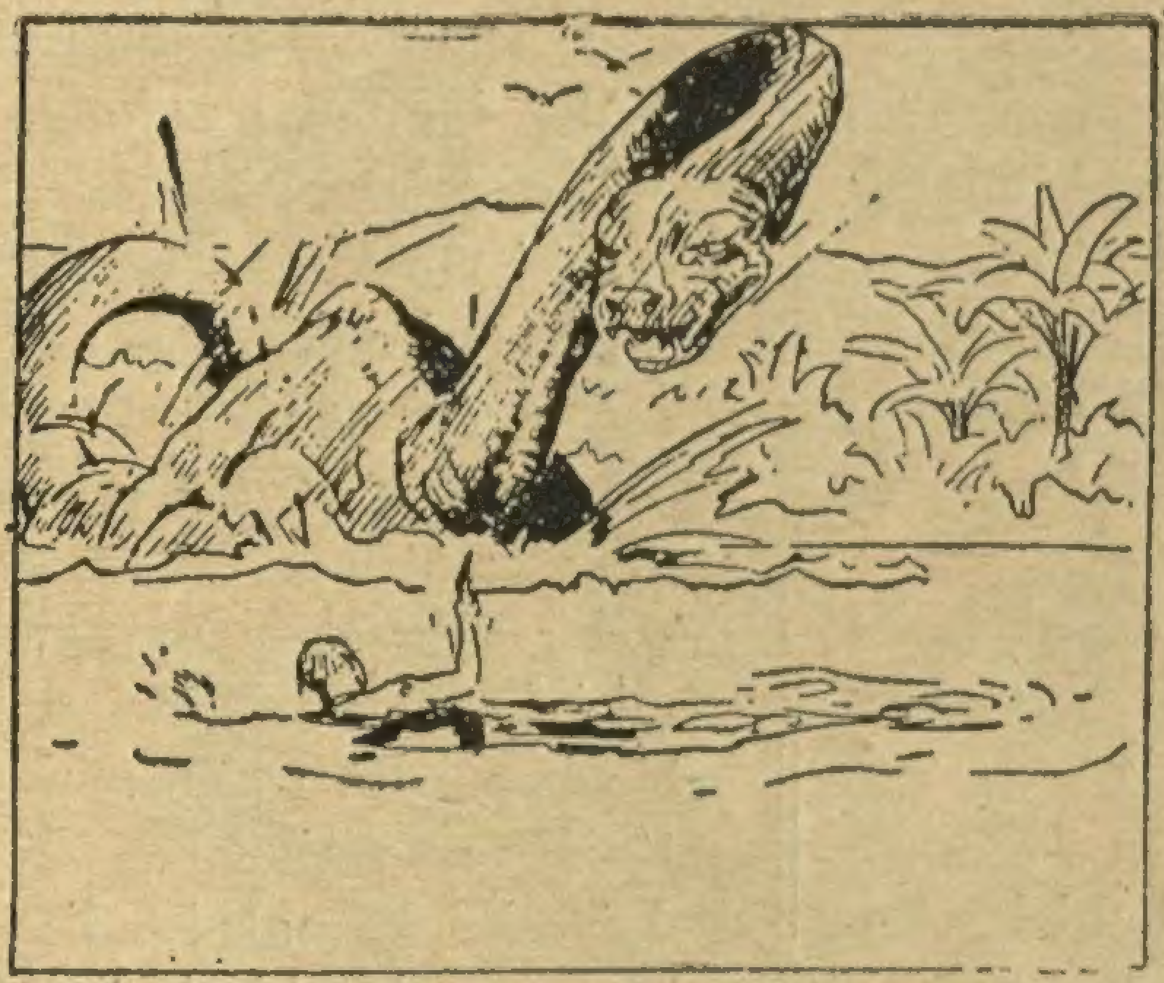

116 — Çarçabuk silâhına sarıldı. Fakat fişenkler ıslanmıştı. Tabancası işlemiyordu. Şimdi zavallı genç her türlü gendini korumadan uzak bulunuyordu. İşte, canavar dişlerini daha korkunç açmıştı.

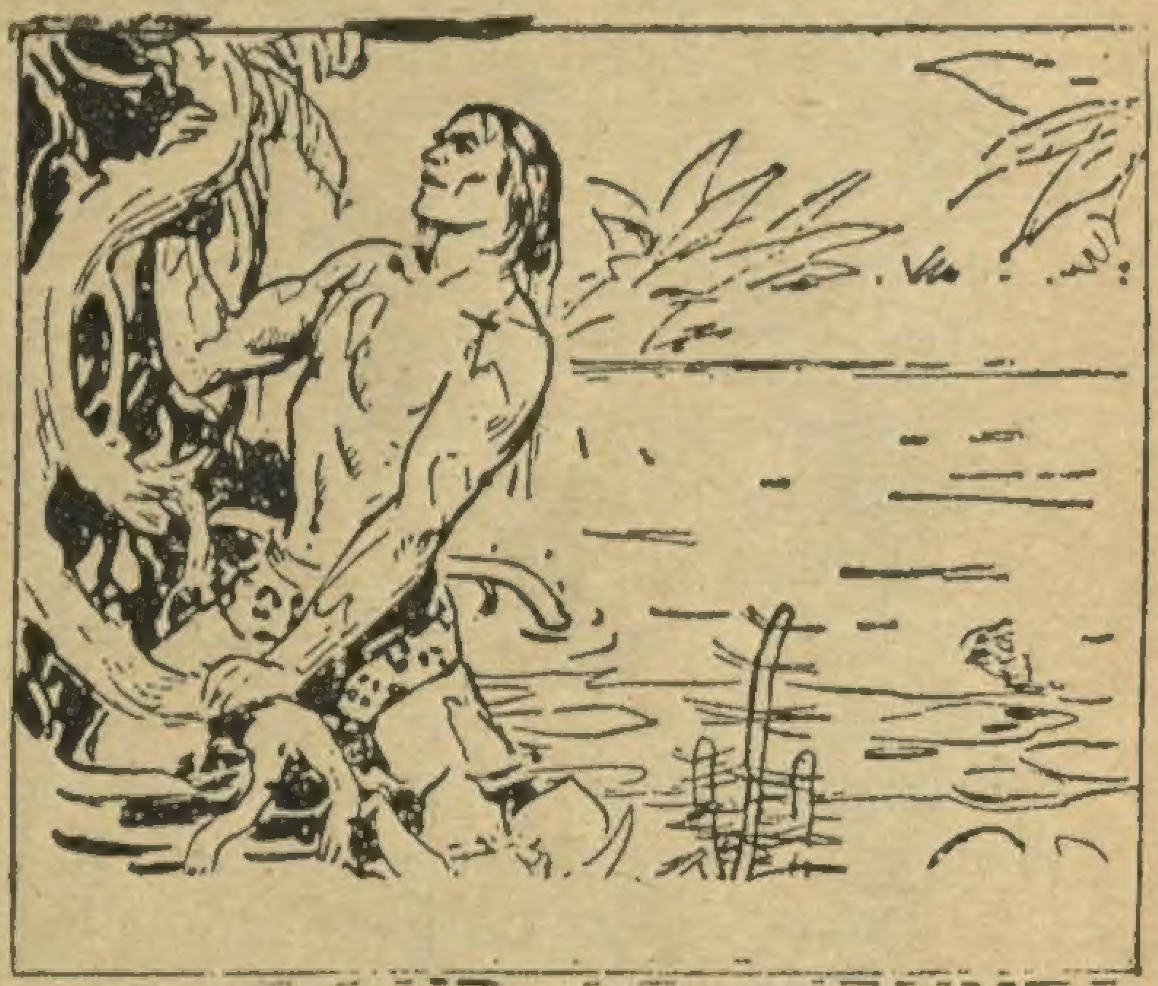

117 — Bu sırada Tarzan yüze yüze karaya çıkmağa çalışıyordu. Ağaç köklerine tutunarak kendisini sudan çekti. acaba kaçıyor mıydı? Korkmuş mıydı?. Hayır.. Tarzan korkar mıydı hiç?

118 — Tarzan arkadaşının müşkül biçimde kaldığını görerek önünde yükselen ağaca doğru tırmanmağa başladı. Daldan dala atlıyor, yükseklere çıkıyordu.

119 — Şimdi bulunduğu yerden bütün göl ve sular görünüyor, Jan Kursiyeye doğru ağzı açık canavar bir tabak içinde gibi görünüyordu. Zavallı arkadaşı boşboşuna suları yararak kaçmağa çalışıyordu.

120 — Korkunç canavar dehşetli ağzını açmış Jan Kursiyeyi nerede ise yutacaktı. Tarzan arkadaşını nasıl kurtarabilecekti? Bunu da gelecek hafta okursunuz.

Miki Fare Cüceler Ülkesinde

Kitabı Çıkmıştır. Bol resimlerle çıkan bu kitaptan alınız. Sizi çok güldürecektir.

Deniz Kurdu D

Deniz Korsanlarımızın babayiğitliğini bu roman

Kaptan Pavlo ormanın içinden limana doğru yol almağa başladı. Bu dönüş, gidiş yolculuğundan kolay olmuştu. Yokuş aşağı ve öğrendikleri kestirme yollardan bir gün akşama kadar yürüyünce kendilerini yine küçük, kapalı limanın kıyısında buldular.

İtalyan kalyonu limanın ortasında demir üzerinde bıraktıkları gibi duruyordu.

Kaptanın verdiği kumanda üzerine limanın kıyısındaki bir dere ağzına, dallar arasına saklanmış olan geminin büyük sandalına girildi ve kürekler takılarak kalyona doğru ilerlenmeğe başlandı.

Sandal kalyonun yanına geldiği sırada kıç üstünde durmakta olan geminin ikinci kaptanı (Alssandro), yüzü pek solgun olarak kaptanına seslendi:

— Demek hiç bir şey bulunmadı!

İki kürek daha alınarak sandal geminin iskelesine yanaştığı ve kaptan Pavlo elini iskelenin halat korkuluğuna koyarak iki basamak çıktığı sırada çok somurtgan bir yüzle karşılık verdi:

— Mel'un şeytanın karargâhını boş bulduk. Ancak ümitsizliğe yer yok; herif buraya gemisi geldi sanarak elbette inecektir!

Kaptan bu sözleri söylerken gemide birisi hızlı hızlı gülmeğe başladı.

Güvertede iskele ağzında duran ikinci kaptan boğuk, titriyen ve duralayan bir sesle dedi ki:

— Kaptan; sandaldakiler gemiye hiç çıkmasalar daha iyi olur!..

Kaptan Pavlo gemide işittiği saygısızca gülmeden zaten kızmıştı; ikincinin bu sözüne büsbütün canı sıkılarak dik bir sesle sordu:

— O neden?

İkinci yine o tuhaf yolda karşılık verdi:

— Gemiye çıkarsanız sebebini anlarsınız!

Kaptan Pavlonun etsiz, güneşten yanmış yüzü öfkesinden kıpkırmızı oldu; korkunç bir kaplan gibi güverteye sıçrıyarak haykırdı:

— Ne demek oluyor, Alssandro! Sen kim oluyorsun ki: Bana ve adamlarıma iş buyuruyorsun?

Lâkin kaptan Pavlonun bir ayağı güverteye basmış, öbür ayağını iskeleden daha içeri almamış idi ki: Birdenbire o vakite kadar görmemiş olduğu sarı sakallı, pala bıyıklı, başı açık bir adam önüne dikilerek elini uzattı, kaptan Pavlonun belindeki büyük, gümüşlü tabancayı çekip aldı. Pavlo bu adamın eline sarılmağa atılmış idi ki: İkinci bir adam da yanından bir güzel kayışla sallanmakta olan geniş ağızlı gemici kasaturasını aslan pençesi gibi bir kuvvetle çekip kopardı.. Pavlo:

— Bu ne rezillik!

Diye haykırmak istedi; ancak kasaturayı koparan adamın sarıklı bir Türk korsanı olduğunu görünce sözü ağzında kaldı ve boğazında boğuluyormuş gibi bir tıkanıklık duydu...

Acaba korkulu bir rüya mı görüyordu?

Geminin öbür yanında duranların hiç biri kendi adamları değildi... Dört yanında sarıklı, sırma cepkenli Türk korsanları sıralanmışlardı ve hepsinin yüzünde alaylı bir gülüş vardı!

Bu ağlatıcı hali gören kaptan Pavlo korkunç rüyadan uyanmak ister gibi elini hızla alnına vurdu...

Kaptan Pavlo giderken gemiyi İtalyan cenkçileri,

İtalyan şövalyeleril
Türk korsanlarile d
Ne olmuştu?
Kendi, Bayram
korsanları gemiyi al
Böyle düşünürke
bir çoğunun yüzleri
sırada tabancasını
Bayram reisin yold
Osman bütün kors
bir adamdı; çok müt
açık yürekli idi. G
yanlara çok düşma
lerinde (kadirgaların
çıplak sırtına yediği
kırmızı rengile görü
birden (gâvur!) diy
yen bu saf ve müte
Pavlo müslüman ol
söyliyen yoldaşlarile
sert görünmekle bera
şı sonsuz bir inancı v
hakareti hiç sevmez
müslüman olunca T
sağlam bir kılıç daha
layıdır ki: Kaptan
kancıklık herkesten ç
Kaptan Pavlo ilk
seçince birden geri d
ran sandala, arkada
Ancak başta sarı Os

Çizen: ORHAN HALİL

AFACAN ACUN YOLCU

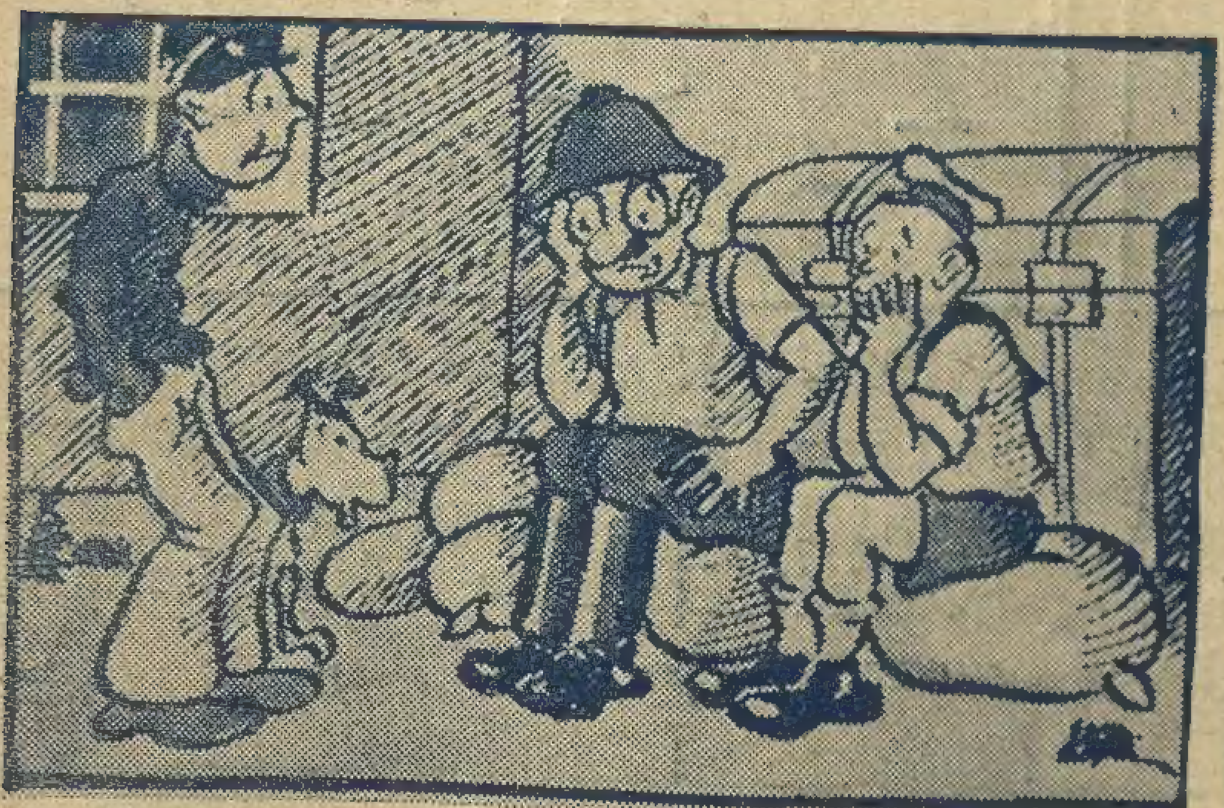

103 — Karınlarını doyuran Afacan, Bilgin, Topuz şimdi ne yapacaklarını düşünüyorlardı. Uykuları çok bastırmıştı. Şurada, anbar içinde güzel bir uyku çekseler ne iyi olacaktı.

104 — Sivrisinekler de çoktu. Anbarda un torbaları yanında elekler gördüler. Topuz:

— İşte bunlar bizim işimize yarar, dedi. Gidip aldı.

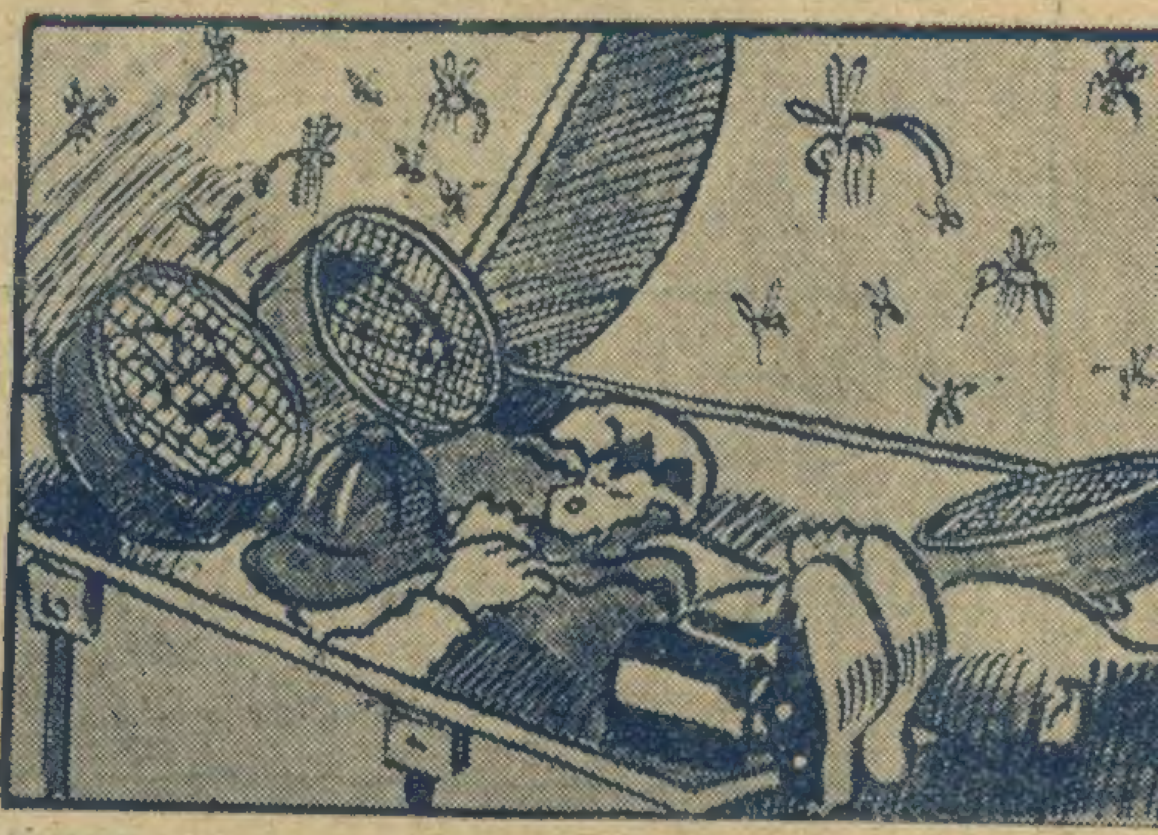

105 — Şimdi sandığın içine torbala
yastık yapmışlar, yüzlerine elekleri g
çirmişler, uykuya dalmışlardı. Bir mırılt
dır, gidiyordu. Dikkulak ta yorgunlukta
mışıl mışıl uyuyordu.

...eli Bayram

...uyunuz. **Yazan :** *Ali Rıza Seyfi*

...mıştı. Şimdi ise gemi

...

...dan koşarken Türk
...?
... Türk korsanlarından
...di. Güverteye çıktığı
...ık, sarı sakallı adam
... sarı Osmandı. Sarı
...de tanınmış, korkunç
...kla beraber çok temiz,
...ele İspanyollarla İtal-
... kadar Cenova gali-
...k etmiş idi; o zaman
...ların yara yerleri hâlâ
... Tuhaftır ki hepsini
...Avrupalıları hiç sevmi-
...m her nedense kaptan
...inanmış, ona fena söz
...bile olmuştu. Bu adam
...saydığı insanlara kar-
...a, hali düşkün olanlara
... düşüncesince Pavlo
...aşları sözüne, üzerine
...ışlardı. İşte bundan do-
... sonunda yaptığı kanlı
...zdırmıştı...
... Sarı Osmanın yüzünü
...eminin bordasında du-
...yanına atılmak istedi.
...mir gibi pençesi olmak üzere sekiz tane el onu tutunca tüy gibi kaldırdılar ve kıç taraftaki kendi kaptan kamarasından içeriye attılar.

Bu kamara kendi gemisinin kamarasına hiç benzemiyordu. Bununla beraber İtalyalı bu kamarayı değilse de Anadolu halıları yayılmış kamaranın ortasında ayakta duran çok yakışıklı genç adamı tanımıştı; ve:

— Bayram reis!

Sözleri ağzından döküldü.

Bayram reis İtalyanı çelik gibi keskin gözlerile eziyor, dudaklarında çok acı bir gülümseme görünüyordu.

Genç gemici hızla ona doğru bir kaç adım attıktan sonra birdenbire durdu:

— Yok, yok! dedi; kaptan Pavlo! Sen hem korkak, hem kancık, hem alçaksın; sen kendisile karşı karşıya kılıç çekilmeğe değmiyen bir köpeksin. Sen müslümanlar için bir dinsiz, hristiyanlar için iğrenilecek iğrenç bir şeysin... Kancıkça boğazladığın Türklerin, gözlerini oyarak, ciğerlerini kopartarak öldürttüğün yoldaşlarımın kanı daha üstünde kokuyor... Senin iğrenç kanınla ben kılıcımı kirletmiyeceğim... Seni Tırablusa götürüp senden öçlerini almak istiyenlere vereceğim!.. Benden sana yapılacak iş yalnız şu olacaktır:

Hırsından titriyen reis sapsarı kesilmiş olan herifin yanına daha yaklaşarak yüzüne hızla tükürdü!

— Daha var —

...LUĞUNDA

GEÇEN YAZININ ÖZÜ : *Afacan, Topuz ve arkadaşları Bilgin Afrika-da sinemacıların sandıklarına girmişler ve Kap ülkesine götürülmüşlerdi.*

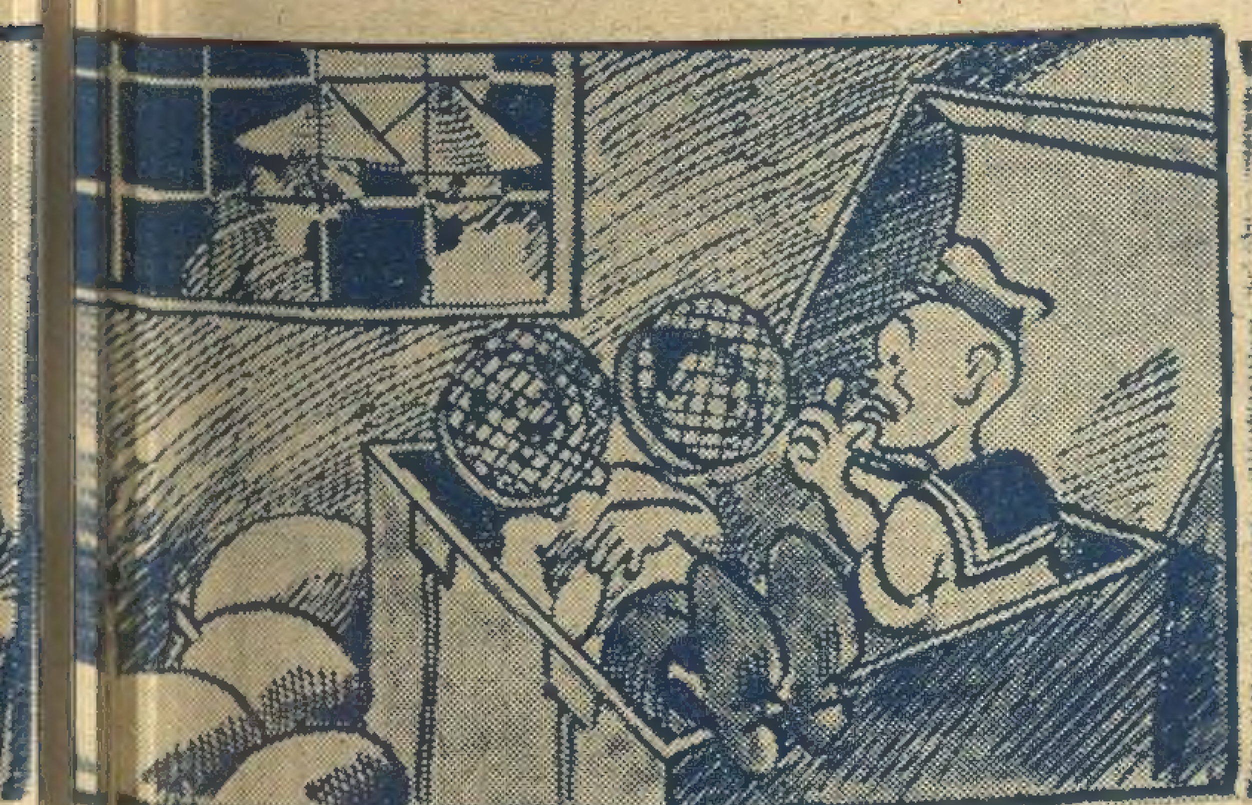

...106 — Uykunun en tatlı bir zamanında Afacan birdenbire uyandı. Pencere ...önünde iki Çinli başı gördü. Bunlar korsanlardı. Anbardan kaçakçılık yapacak...lardı. Afacan hemen kapağı kapadı.

107 — Çinli korsanlar elinde fenerini tutarak anbara girdiler. Birisi: - Çang-Çing-Çung, dedi. Parmağile sandığı göstererek bunu çalmak istediğini bildirdi.

108 — İki korsan sandığı yakaladıkları gibi sahile doğru kaçırmaya başladılar. Birisinin ağzında bir bıçak vardı. Ay gümüş bir tepsi gibi gökyüzünde parıl parıl parlıyordu.

— Bitmedi —

Bir Japon Hikâyesi :

KONUŞAN SAAT

Aki, Tokyo şehrinin en güzel kızlarından biri idi. Eşsiz gözleri, kiraz gibi dudakları, minicik burnu ve daima taralı duran saçları ile herkesin hoşuna gider, her gören ona sevgi ile bakardı.

Gel gelelim bu kadar hoş, bu derece sevimli olan bu kızın diğer taraftan bir çok ta kötü huyları vardı.

Huysuzluğu, inatçılığı ve gösterdiği fazla gurur onu evdekiler ve yakından tanıyanlar için çekilmez bir kız yapmıştı.

Kendisine verilen onca öğütler, azarlamalar hiç bir fayda vermiyordu. Hele başkalarının malına el sürmesi onu Japonyanın en fena kızı yapıyordu.

Evet, Aki hırsızdı! Sahibinin haberi olmadan gördüğü şeyleri alıp saklamak Akiye sonsuz bir kıvanç verirdi. Gizlice gördüğü bu işleri o kadar ustalıkla becerirdi ki kimse onun hırsızlığını tutamazdı.

Bir sabah kolunda içi balık dolu bir sepetle Tokyo sokaklarında dolaşan Aki nihayet nazır Sanjo'nun konağı önüne geldi. Etrafına şöyle bir baktıktan sonra hiç düşünmeden içeri dalarak mutfağa doğru yürüdü. Küçük kız sanki evin adamlarındanmış gibi ahçının karşısına dikildi:

—« Ben Hongo sokağında oturan ipek satıcısı Bay Takeyoshinin kızıyım...»

Aki doğru söylüyordu. Efendisinin kahvaltısını düzmekte olan ahçı gülümsüyerek küçük kıza bakıyordu.

Beriki şaşırmadan sözüne devam etti:

«— Bayınız nazır hazretleri babama büyük bir hizmette bulunmuş, o da karşılık olarak kendisine bu balıkları gönderdi.»

Ahçı kadın kızın elinden sepeti alarak efendisine götürmeğe gitti.

Bu haberi alan nazır Sanjo balıkları görünce hayret ederek:

«— Hongo sokağında benim bu isimde bir tanıdığım yoktur, çocuk yanılmış olmalı, balıkları geri veriniz..»

dedi.

Ahçı kadın efendisinin sözlerini Akiye aynen bildirdi. Şirin kız biran hayretten sonra hiç telâşsız:

«— Olabilir, dedi, belki ben yanlış anladım, gidip bir daha sorayım. Ben gelinciye kadar balıklar burada kalsa olmaz mı?»

Ahçı kızın yanağını okşadı:

«— Hay, hay... Kalsın!»

Aki sıçrıyarak oradan uzaklaştı. Kurnaz kız eve dönmeyi aklından bile geçirmiyordu. Az sonra bir saatçi dükkânın önünde durarak teklifsizce kapıdan içeri girdi. Kendisini saatçi karşılamıştı.

«— Beni Bayan Sanjo gönderdi. Sizden bir altın bilek saati almak istiyor. Yalnız çok yorgun olduğundan dükkânınıza kadar gelemedi. Kabilse çırağınızla güzel saatlerinizden bir kaç tanesini göndermenizi rica etti.»

Bu haber saatçinin pek hoşuna gitmişti:

— Çırak ne demekmiş dedi, ben kendim götürürüm!..

Aki ciddî bir tavırla cevap verdi:

— O halde hemen hazırlanınız, beraber gidelim!..

Az sonra nazırın konağı önünde idiler. Aki gene tatlı bir sesle saatçiye dönerek:

— Bayan henüz kalkmamıştır, isterseniz siz saatleri bana verin, uyandırıp kendisine göstereyim. dedi.

Sonra adamcağızın elindeki muhafazaları alarak avluya girdi.

Orada yalnız kalan sinsi kızın ilk işi elindeki saatleri kolunun içine saklamak oldu. Sonra mutfağa giderek:

«— Hakkınız varmış, balıklar size verilmiyecekmiş, ben yanlış anlamışım.» dedi.

Ve sepeti koluna taktıktan sonra verdiği rahatsızlıktan dolayı aflar dileyerek oradan uzaklaştı.

Kapıya geldiği zaman saatçi ile karşılaştı. Zavallı adamın gülerek kendisinden haber beklediğini görünce hiç bozmadan:

«— Saatleri Bayana verdim. Biraz sonra sizi çağırtıp hangisinin hoşuna gittiğini bildirecek. Ben fazla kalamıyacağım, şu sepeti bir yere götürmem gerektir.» diyerek kalabalığın arasına karıştı.

Saatçi, kızın halinden zerre kadar şüphelenmemişti. Kolundaki sepetten onun Bayan Sanjonun hizmetçilerinden biri olduğuna kanmıştı.

Fakat yavaş yavaş içine kurt düştü. Zira geleli beş dakikayı geçtiği halde hiç bir gelen giden olmamıştı.

Bir çeyrek oldu. Bayan hâlâ kararını bildirmemişti. Yarım saat oldu. Artık biçare adam sabırsızlanmağa başlamıştı. Doğruca mutfağa gitti. Acele acele ahçıya soruyordu:

— Eee... Bayan hâlâ seçmedi mi?.

Kadıncağız bu sorgu karşısında şaşalıyıvermişti. Saatçi adetâ öfkelenerek sorgusunu tekrarladı:

— Söylesenize.. seçme ne kadar sürecek daha?

— Ne seçmesi?

— Ne seçmesi olur mu? Saat beğenecekti ya?..

— Hangi saat?

— Canım hani şu demin gelen kıza verdiğim saatler...

Adamcağız artık iyice köpürmüş, Ahçı kadının ise aklı karmakarışık olmuştu:

— Hangi kız? diye sordu.

— Şimdi çıldıracağım.. ayol demincek buradan elinde balık sepetiyle çıkan kızı sen görmedin mi?

Zavallı saatçi şimdi ahçı kadını kolundan tutmuş cevap almak için sarsıp duruyordu.

Ahçı buna son derece kızarak:

— Beni böyle sarsarsanız önümdeki yemek berbat olacak.. Hem siz kim oluyorsunuz?..

Dedikten sonra başını önüne eğen saatçiye şunları söyledi:

«— O kız buraya bir sepet balık getirmişti. Yanlış olduğunu anlayınca tekrar gelip sepetini aldı. Yoksa o ne burada hizmetçidir, ne de Bayanı tanır!..»

O anda neye uğradığını bilmeyen saatçi düşüp bayılmamak için kendini zo[r] tuttu.

Ahçı adamın başına geleni anlamıştı. Omuzlarını kaldırarak:

— İşte böyle dedi. Şimdi beni dah[a] fazla işimden alakoymadan gidip saat[le]rinizi ele geçirmeye çalışın!..

Saatçi: «Yandım, mahvoldum. Ala[ca]ğı olsun o yumurcağın!..» diye kafasını yumrukluyarak oradan uzaklaştı.

Bu esnada Aki dolambaçlı yollarda evine gelmiş, rahat rahat oturuyordu.

Gerçekten buna pek te rahat deneme[z]di. Çünkü polisler harıl harıl onu arıyo[r]lardı.

Aki hiç bu kadar korktuğunu bilm[i]yordu. Bu şimdiye kadar yaptığı hırs[ız]lıkların en büyüğü gibi geliyordu ona.

Bir parça kendini avutmak, çarpıntı[sı]nı dindirmek için en süslü saatlerden [bi]rini seçip nasıl işlediğine bakmak iste[di]. Kulağına bastırıp dinledi. Makineler güzel sesler çıkarıyordu! Hepsinin bir[den] çıkardığı bu tik, tak ona saatin kalbi[nin] çarpması gibi geldi. O anda tuhaf bir

Devamı 15 inci sahifada

Kaynananın İntikamı

Gülünçlü Hikâyeler :

Yazan: NECDET RÜŞTÜ

— 1 —

Bayan ebe Hanife bir yetmişlik cadıdır,
Yani «hileci şeytan» asıl onun adıdır!..
Defterhane memuru Abdürrahim efendi
Ona damat olmazdı... Fakat kadının fendi
Saf yürekli adamın bağlamıştı gözünü,
Tam sekiz yıl dinledi cadının her sözünü,
Adamcağız dönmüştü tasmalı bir tazıya!..
Fakat karı almıştı artık gemi azıya:
Ona bağırıyordu:
«Uyuz!.. sünepe!.. kanbur!..»
Adamın dünyasını zehir etti mendebur!..

— 2 —

Bir gündü.. Fakat damat esaretten uyandı,
Dedi:
— «Kemiğe değil, bıçak cana dayandı,
«Kaç yıldır çektiklerim yüreğime dedi tak,
«Her gün beni paylıyor.. yediği naneye bak!..»

....

Bir geceydi.. hiddetle artık bağıra, söve,
Bizim Bay Abdürrahim kızgın gelmişti eve!..
Kaynanası düşündü:
— «Sesimi kesmek gerek!..»
Çöreklenip kalmıştı. Bu zehirli engerek!..
Kocakarı söylenip odasına gitmişti,
İntikam almak için fakat yemin etmişti!..

— 3 —

Bayan ebenin kızı fazla iş görür her gün
Toplardı, süpürürdü, silerdi evi bütün!..
Bir sabah.. cam silerken, korkunç bir kaza oldu,
Kopan bütün kırıklar kızın yüzüne doldu,
Ortalık kan kesildi geçmeden bir saniye!..

....

Yaralı kaldırıldı hemen hastahaneye,
Operatör dedi ki:
— «Yüzü çirkin olacak;
«Güzelleşmesi için bir çare vardır ancak:
«Camlar yaralar açmış yüzünde çok derinden,
«Başka bir deri kesip gövdenin bir yerinden,
«Yüzüne, hiç bellisiz, vurabiliriz yama,
«Biz onun neresini feda edelim amma?...»
Bayan ebe atıldı:
— «Bu iş pek kolay doktor,
«Benden bir deri kesin, düşünmeyin, bay doktor!
«Kalacak değilim ya daha kırk yıl acunda,
«Ayağım feda olsun çocuğumun uğrunda!..»

....

Doktor razı olmuştu... uzatılmadan zaman
Bir deri kesip aldı ebenin ayağından!..

— 4 —

Genç kadın, bir ay sonra, bir gün eve gelince,
«Hiç belli değil!..» diye, herkes düştü sevince!
Kocası Abdürrahim fakat şöyle düşündü:
«Demek ki cadı karı evlâdına düşkündü!
«Gelmemiş olsa bile fayda geçgin çağından,
«İstese kestirmezdi deriyi ayağından!..»
Candan bir teşekkürü damat ona borç bildi,
Mendeburun önünde saygılarla iğildi,
İki elini öptü, sonra sözü uzattı,
Yaptığı büyüklüğü uzun uzun anlattı!...

....

Kaynanası, en yüce dileği olmuş gibi,
Damadı dinliyordu tıpkı bir baykuş gibi!..
Karı, bu cümlelerle alay ederek güldü,
Porsuk dudaklarından şu cümleler döküldü:
— «Bu işe razı oldum neden» söyleyim de bil:
«Ben kızımın yüzünü kurtarmak için değil,
«Öptürmek için yaptım ayaklaım ısana:
«Nasıl öç alıyormuş gördün mü bir kaynana,
«Ne gün onu öpersen, derimi bulacaksın,
«Benim ayaklarımı koklamış olacaksın!..»

NECDET RÜŞTÜ

ŞARLO HİNDİSTANDA

Afacanda güzel güzel takip edilen Şarlonun yeni resimli bir romanına

ÇOCUK SESİNDE

Yakında başlıyor. Üç renkli çıkacak olan bu resimli romanı yakında Çocuk Sesinde mutlaka okumaya başlayınız

CANGAZA ile PALAVUZ

— Palavuz!

— Günaydın Cangaza!

— Nasılsın, ne var, ne yok? Neyle vakit geçiriyorsun?

— Miki Farenin Devler ve Cüceler ülkesini okuyorum.

— İyi ki aklıma getirdin be Palavuz. Ben de sana onu soracaktım zaten:

— Neyi soracaktın?..

— Miki Devler Ülkesine gidiyor, başına bir çok işler geldikten sonra Miki bir gün devin ekmeğinin arasında kalıyor. Artık sen devdeki iriliğe bak.

— Peki olmaz mı?

— Olur, olur ama sonra Miki Fare Cüceler Ülkesine gidiyor..

— Evet.

— Orada gördüğü cüceleri avucunun içinde gezdiriyor.

— Bu da olur..

— Peki bu da olur. Gel şimdi seninle hesaplıyalım. Devler ülkesine meselâ Miki Fare gitmeseydi de Miki Farenin gördüğü cücelerden birisi gitseydi..

— Evet gitseydi.

— Ve oradaki devin ekmeğinin arasına girseydi ne olurdu.

— Hiç ne olacak, reçelin içinden sivrisinek çıktı diye dev kızar, uşaklarının sopa ile kaburga kemiklerini kırardı.

— ?!!

Monoloğ İŞ BİLMEZ ADAMLAR!

Ticarette muvaffak olmak için, her işten önce, iyi bir tüccar olmak gerektir!..

Evet bu söz gerçekliğin ta kendisidir!..

Bununla beraber öyle tüccarlar vardır ki, üzerlerinde alışveriş için hiç te elverişlilik olmadığı halde gene ticarete atılmışlardır. Kocaman bir fil küçücük bir çocuk arabasını sürebilir mi hiç? İşte bu kişiler de böyle!..

Bir çocuk tanırım ki ticarette hiç te muvaffak olamamıştır. O kendinde büyük bir elverişlilik görüyor ve bir türlü iş beceremediği halde, yiğitliğini hiç te elden bırakmıyordu. Güvencinden vaz geçmiyor ve dayanıyordu!.. Bu iş olmadı mı? Haydi başka bir iş!. Boyuna değiştiriyor.. Onun kendine göre düşünceleri de vardır. Diyor ki tüccar olmak için, ne satıldığını bilmek gerek değil ya!.. Satmasını bilmek yeter ve iyi bir tüccar herhangi bir nesneyi hep ayni kolaylıkla satmalıdır. İster inci, isterse kuru erik yahut kurşun kalemi olsun bunların arasında hiç fark yoktur. Yeter ki elde satılacak mal olsun.. İşte bizim çocuk böyle düşünüyor...

Şimdiye kadar el atmış olduğu hiç bir işte muvaffak olamadı. O satılacak malda bilgi lâzım değildir düşüncesinden bir türlü vaz geçmediğinden boyuna hem parasını hem de vaktini kaybedip gidiyor!..

İşe şekercilik ve pastacılıkla başladı. Sabahtan akşama kadar çenesi durmadan işledi. Şekerlemeleri, çikolataları, kaymaklı kremaları, pastaları yedi durdu. Tatlıları yerken bir yandan da sermayeyi yediğini hiç düşünmedi. Günün birinde kimsesiz, güçsüz ve hastalandığı gibi alışverişte o kadar kötü davranmıştı ki bu işi sonunda bıraktı!..

Şimdi ona bol havalı, sporlu bir iş lâzımdı. Öyle ya pisboğazlıktan yatağa düşmüş, cılızlaşmıştı. Hem bol hava almak, hem de boş kalmamak için taksi şoförü oldu. Bu işe dört elle sarıldı. Çalıştıkça şoförlüğe sevgisi arttı. Otomobil sanki bir ekspres treniydi. Binen müşteriler vardıkları yere ayaklarile çıkamıyor, kollarına girip indirmek lâzım geliyordu. Çünkü yoldaki hız onları ya korkudan bayıltıyor, yahut safralarını kabartarak güçsüz bırakıyordu. Güzel havalarda ise şoför şehir içine gidecek müşterileri başından savıyor yalnız kırlara, gezme yerlerine gidecekleri alıyordu. İşte bunun için şoför çok geçmeden sermayeyi kediye yükletti ve bu işten vaz geçti.

Boş gezenin boş kalfası olmak ta işine gelmediğinden aradı taradı kendine elverişli bir alışveriş yolu buldu. Gazete satmak.. Başarabilse fena bir iş değildi. Günde üç dört lirayı cebe indirebilirdi. Ancak bizimkisi tabanları yağlıyarak, bağıra bağıra sokakları koşacağına kuytu bir köşeye çekilip gazeteleri baştan aşağıya kadar okumağa koyuldu. Bu iş te uzun sürmedi. Gazete satıcılığında dikiş tutturamayınca bir hamamın yazganı oldu. Ancak burada da gelip gidenlerin hesabını tutacağına, sabahtan akşama kadar ılık suda banyo yapmağa başladı. Bir gün, iki gün kimse ses çıkarmadı. Ancak üçüncü günü yakasından tuttukları gibi onu kapı dışarı ettiler.

Bizim alışveriş meraklısı gene sokak ortasında işsiz güçsüz kalmıştı. Ne yapsın, nasıl bir baltaya sap olsun, düşündü taşındı; annesinden gene biraz para sızdırdı, çarşı içinde bir antikacı dükkânı açtı. Eski döşeme, tablo, nakış işleri, yıllanmış keçe ve halı, çini daha neler, hep topladı. Bütün iyi mağazaların yaptığı gibi o da büyük camekânının üstüne «antika alım satımı» yaftasını yazdırdı. Ancak o boyuna satın alıyor, hiç satmıyordu. Elden çıkaracağı parçaları bir daha bulamam korkusile satmağa bir türlü yanaşmıyordu. Günün birinde satın alabilmek için elde avuçta para kalmadı. Dükkân kirası, kazanç vergisi, uşak haftalığı gelip çatınca, ne yapsın? Dükkânda ne var ne yok haraç mezat hepsini sattı..

Bereket versin ki şansı olan bir çocuktu. Tanıdıklarından birisi onu eski telefon kumpanyasına yerleştirdi. Eskiden telefonlar kendi kendine işlemezlerdi. Santralda oturan memurlar, istediğiniz numaraları verirdi. İşte bizimkini de santral memuru yaptılar. Fakat o burada müşterilere hizmet edeceğine kendi eğlencesine koyuldu. Ötekinin berikinin konuşmalarını dinledi. Şuna buna telefonlar etti. Sonunda buradan da kovuldu. Buradan çıkınca postaneye tevzi memur oldu. Şuna buna dağıtılmak üzere eline verilen demet demet mektupları, kuytu yerlere giderek hep kendi okudu. Sonra da yırtıp attı. Böyle bir adamı kaç gün tutarlar? Bizimkini de çok durdutmadan sepetlediler. Eli ceplerinde sokak sokak dolaştı. Bir çok boş gezdi. Artık canına tak demişti. Bu sefer bir iş bulursa uslu uslu oturacağına söz veriyordu. Tanıdıkları acıdılar onu bir mağazaya satıcı olarak yerleştirdiler. Mağazanın elbise satışı kısmına verilmişti. Cam dolaplarda asılı duran cici bici, çok şık kat kat elbiselere hiç dayanamadı; boyuna içini çekti ve çok geçmeden kendini tutamaz oldu. Başladı, sabahtan akşama kadar üst baş değiştirip aynanın karşısına geçmeğe ve kendini aynada seyretmeğe!.. Hazır elbise satan dairenin başkanı onun değiştirilip başka bir kısma verilmesini istedi... Buradan alıp yaka, gömlek ve kıravat kısmına verdiler. Huylu huyundan geçer mi hiç? Bizim bir atalar sözümüz vardır «can çıkmadıkça huy çıkmaz» derler. Ne de doğru bir sözmüş.. Burada da fazla duramadı... Boyuna kısım değiştire değiştire bir gün de kendini gene sokakda buldu.

Zavallı annesi üzüntüden ne yapacağını bilemiyordu. Bu acunda biricik oğlu idi. Gene varını yoğunu ortaya koyarak çocuğuna bu sefer bir oyuncakçı dükkânı açtı. Böyle yaramaz, hoppa, hiç bir baltaya sap olmaz bir adama oyuncakçı dükkânı vermek onu büsbütün çileden çıkarmaktı! Alıcı gelmiş gelmemiş onun umurunda değildi. Oyuncaklar vardı ya.. Bu yeterdi.. Bir kaç zaman balonları uçurmakla eğlendi. Sonra kendi kendine yürüyen şimendifer, otomobil, araba gibi oyuncakları döşemenin üstünde yürüttü durdu. Bu işlerden bıkınca salıncaklı kocaman bir atın sırtına bindi, sallandı durdu. Komşuları az kalsın onu delidir diye tımarhaneye tıktıracaklardı. Böylece oyuncakçı dükkânı da kendi kendine kapandı.

Oyuncakçı dükkânının başka birisine satılmasından elde edilen para ile ona kendi isteği olduğu için bir boyacı dükkânı açtılar. Bu fena bir iş değildi. Alışveriş oluyordu. Ancak bizim tüccar kafalı çocuk çok dayanamadı. Boyalar pek hoşuna gidiyordu. Eline fırçayı aldığı gibi her yanı boyamağa başladı. Dükkânda boyanacak yer kalmayınca gelen giden müşterilerin üstüne başına allı morlu boyalar sürdü. Bu yüzden de günün birinde güçlü kuvvetli, iri yarı bir marangozdan mükemmel bir dayak yedi ve boya dükkânından vaz geçti.

Artık onun tüccarlık yapamıyacağı anlaşılmıştı. Zavallı anneciğine öğüt verdiler; ticaret için ona bir daha paranın yüzünü göstermedi. Gene boşta kalmıştı. Gazetelerde Belediyenin itfaiye için gücü yerinde adamlar aradığını okuyan bir tanıdığı kolundan tuttuğu gibi onu götürüp yazdırdı. Şimdi itfaiyenin arazözlerinde şofördür. Ara sıra yaramazlık filân yapar ama, takım çavuşu asık suratlı bir adam olduğundan pek ileriye varmaz ve işi daima tadında bırakır!..

İşte görüyorsunuz ya, yalnız tüccar olacağım düşüncesi yetmiyor. Tüccar olmadan önce uslu ve düşünceli bir adam olmak gerek...

AFACAN

Grimmden

YOKSUL KÖYLÜ

Masal

Bundan bir kaç yüz yıl önce bir yabancı ülkede yoksul bir köylü varmış. Zavallı adam her yılın üç yüz altmış beş gününü şunun bunun yanında çalışarak geçirdiği halde bir türlü işini yoluna koyamazmış. Bir çok geceler tek boğazını bile doyuracak kuru ekmek bulamazmış. Hattâ epeyce uzun süren bir kış, biricik koyunu da kendi gibi aç kalmış. Nihayet bir gün otsuzluktan, yiyeceksizlikten ölüvermiş.

Zavallı köylü koyununu yüzmüş, kendi kendine: «Bari şunu satayım da bir iki kuruş alayım» demiş. Pöstekiyi de kolunun altına sıkıştırıp kasabanın yolunu tutmuş.

Köylü epeyce gittikten sonra yolda kanadı kırık bir karga görmüş. Zavallı kuş uçamadığı için kara gömülüp yatıyormuş. Hani nerede ise donacakmış.

Köylü kargaya acımış. Hemen yerden almış. Pöstekiye sardıktan sonra yoluna yürümüş.

Aradan bir kaç saat daha geçmiş. Birdenbire tipi bastırmış. Köylü önünü göremez olmuş. Böyle havalarda yürümek çok tehlikeli olduğundan köylü korkmağa başlamış. Bereket versin bir köşeyi dönünce büyük bir değirmenle karşılaşmış. Hemen değirmenin kapısını çalmış.

Kapıyı bir kadın açmış. Köylü kadına:

— Aman, tipi beni boğacak!. Ne olur, beni içeriye al!.. diye yalvarmış.

Kadın da köylüye acımış. Onu içeriye almış. Hemen oracıktaki saman yığınını göstererek «işte burada yat» demiş.

Köylü samanların üstüne yatmış. Yanı başına da kırık kanatlı karga ile beraber koyun pöstekisini koymuş. Çok geçmeden değirmenin kapısı vurulmuş. Kadın koşa koşa gidip kapıyı açmış. İçeriye siyahlara bürünmüş uzun boylu bir delikanlı girmiş.

Kadın delikanlıya:

— Ah evlâdım, bu tipide nasıl geldin? Senin için bak neler pişirdim. Az kaldı gelmiyeceksin diye korkuyordum, demiş.

Bunları duyan köylü uyuyor gibi yapmış. Fakat gözlerini aralıyarak hem onları gözetlemiş, hem her dediklerini dinlemiş.

Kadın hemen yemek hazırlamağa başlamış. Masanın üstüne şarap, kızarmış et, çörek koymuş, sonra oğluna:

— Ah şu üvey baban yok mu?.. Bunları hazırladığımı duysa beni kıtır kıtır keser demiş.

Ana ile oğul tam sofraya oturacakları sırada kapı güm, güm vurulmuş. Kadın «eyvah, baban geldi» diyerek oğlunu dolaba, eti bir kırmızı tenekeye, çörekleri sepete, şarabı yastığının altına saklamış. koşa koşa gidip kapıyı açmış. İçeriye iriyarı bir adam girmiş.

Bu adam kadının kocası ve dolapta saklı duran delikanlının üvey babası imiş. Zengin olmakla beraber çok hasismiş. Üvey oğlunun yediği gözüne batarmış. Bu sebepten onu evden kovmuş. Yıllardanberi görmek istememiş. Fakat çocuk gizli gizli değirmene geliyormuş. Annesini görüyormuş.

Değirmenci içeriye girer girmez sert sert:

— Tipi bastırdı, kasabaya gidemedim. Bir saatlik yoldan geri döndüm... Karnım da acıktı. Bana ekmek peynir ver, demiş.

Değirmenci hasis olduğu için evinde ekmek peynirden başka yiyecek bulundurmazmış. Kadıncağız oğluna hazırladıklarını kocasından gizli şuna buna çorap örerek kazandığı paralarla yaparmış.

Kadıncağız kocasının evde kalacağını anlayınca «oğlumu nasıl saklıyacağım» diye çok kederlenmiş. Kocasına ekmek peynir almak için saman yığınının yanından geçerken «ey ulu Tanrı sen bize yardım» et diye mırıldanmış. Bunu duyan ve zaten ta başındanberi her şeyi gören ve işiden yoksul köylü kadına «sen bana bırak» demiş. Sonra yattığı yerde gürültü yaparak sağdan sola, soldan sağa dönmüş.

Değirmenci gürültüyü duyunca köylüyü görmüş. Yerinden kalkarak karısına «bu kim?» demiş. Kadıncağız da onun tipiye tutulmuş bir köylü olduğunu ve içeri aldığını söylemiş.

O sırada sözde köylü de uyanmış. Değirmenci ile gözgöze gelince onu selâmlamış. Değirmenci köylüye sert sert bakmış. Fakat köylü hiç aldırmamış. Yavaş yavaş yerinden kalkıp değirmenciye doğru ilerlemiş. Güle güle:

— Karnım çok acıktı. Bir parçacık ekmek verir misin? demiş.

Hiç öyle bir hasis adam insana ekmek verir mi? Kaşlarını daha ziyade çatıp:

— Bedava yattığın gibi bir de ekmek mi istiyorsun? diye homurdanmış...

Köylü hiç aldırmamış. Değirmencinin ta yanına kadar gelmiş. Kolunun altındaki pöstekiye sarılı kargayı göstererek:

— Bana ekmek verirsen, ben de seni sevindiririm. Bak bu yoktan haber veren, insanı zengin eden tılsımlı bir kuştur, demiş.

Değirmenci buna kaba kaba gülmüş. Köylü de:

— Ne o, inanmıyor musun? Şimdi görürsün!.. diye bağırmış. Sonra yaralı karganın başına vurmuş. Karga «gak! gak!» diye bağırınca köylü:

— Hey akılsız adam niye sade kuru ekmekle peynir yiyorsun, bak karga:

Yastığın altına bakınız,
Yıllanmış şarabı alınız.

Diyor, demiş.

Değirmenci ne olur, ne olmaz diye yastığı kaldırmış. Şarabı görünce iş değişmiş. Hemen köylünün yanına gelip ona güler yüz göstermeğe başlamış.

Köylü bir daha karganın başına vurmuş.

Karga «gak! gak» deyince değirmenci merakla köylünün yüzüne bakmış. Köylü de karganın dilini değirmenciye tercüme etmiş:

Güzel kokulu çörekler,
Sarı sepette beklerler.

Değirmenci ocağın yanında duran sarı sepete bakınca çörekleri bulmuş. Sevine sevine sofraya gelmiş. «Ah bir de kızarmış et olsa; şarapla, çörekle güzel yenir» diye mırıldanmış.

Köylü hemen kargayı tokatlamış; karga da gaklamış; ve arkasından sözde karga dilini, insan diline çevirmiş:

Kızarmış et mi nerede?
Şu kırmızı tenekede.

Değirmenci hiç durmadan kırmızı tenekeye atılmış. Kapağını açınca kızarmış eti görmüş. Hemen köylünün yanına gelip kargayı bir daha tokatlamasını ve gaklatmasını yalvarmış. Fakat köylü:

— Benim kargam her yerde dört defa gaklar. Bunların üçünü sana da yaptı. Şimdi dördüncüsü kaldı. Evvelâ karnımızı doyuralım. Sonra pazarlık edelim. Çünkü dördüncü gaklama çok değerlidir. Parasız olmaz, demiş.

Köylü, değirmenci ve karısı sofraya oturmuşlar. Bir güzel karınlarını doyurmuşlar. Yemek bitince değirmenci sabırsızlıkla dördüncü gaklama ile ne olacağını sormuş. Köylü de «şeytanın nerede saklandığını anlıyacağız, hemen oradan kovacağız. Ondan sonra evinin bereketi artacak. Sen de zengin olacaksın» demiş.

Değirmenci hemen sormuş:

— Bunu kaç paraya yapacaksın?..

Köylü ağır ağır cevap vermiş:

— Beş yüz altına!..

Değirmenci az kalsın küçük dilini yutuyormuş. Yalvara yakara parayı indirmek istemiş. Fakat köylü razı olmamış. En sonunda değirmenci «peki, beş yüz altın vereceğim» demiş. Köylü evvelâ paraları sayıp cebine indirmiş. Sonra karganın başına vurmuş. Gaklayınca:

Dolabı açarsın,
Şeytanı salarsın.

Diyor, demiş. Sonra değirmencinin iyice yanına yaklaşarak şeytan kaçarken kendisinin ta dipteki köşeye çekilmesini, ocaktaki ateşi karartmasını, yoksa aydınlıkta kalan şeytanın kızacağını, terslik yapacağını, etrafındakilere çatacağını söylemiş.

Değirmenci ateşi söndürmüş. Dolaptan en uzakta bulunan köşeye çekilmiş. Köylü yavaş yavaş dolabı açmış. İçinden siyahlara bürünmüş olan delikanlı fırlamış. Karanlıkta gerçekten bir şeytana benziyormuş. Hemen değirmenin kapısına koşmuş. Oradan da kurtuluşa kavuşmuş.

Artık zengin olan fakir köylü ertesi yıl epeyce uzak bir köyde güzel bir ev almış. Günlerini bahçesindeki mis kokulu çiçekler arasında geçirmiş. Bu rahatı ve iyi yaşayışı görenler onu kıskanmağa başlamışlar. Birbirlerine:

— Galiba bu adam gökten kar yerine altın yağan bir ülkeye düşmüş. Oradan doldurduğu bir iki çuval ile buraya gelmiş, demişler.

Dedikodu ve kıskançlık o kadar ileriye gitmiş ki en sonunda nahiye müdürünün kulağına varmış. Nahiye müdürü de köylünün zenginliğini merak etmiş. Bir gün ona:

— Yahu bu kadar parayı nereden buldun? diye sormuş.

Köylü de kısaca:

— Bir koyunum vardı. Onun pöstekisini sattım, demiş.

Nahiye müdürü köylüden duyduklarını köyün papasile, jandarma çavuşuna söylemiş. Onlar da başkalarına söylemişler. Bunun üzerine herkes o köylü gibi zengin olmak istemiş. Birer birer koyunlarını kesmişler.

Bu işin en başında nahiye müdürü bulunuyormuş. O; herkesten önce koyunlarını kesip pöstekilerini uşağile şehire göndermiş. Zavallı uşak pöstekileri bir deri tacirine uğraşa uğraşa kırkar kuruşa satmış. Bundan sonra gelenler pösteki başına kırkar kuruş bile alamamışlar.

Bunu duyan nahiye müdürü, jandarma çavuşu, köy papası gibi pöstekilerini satmak için koyunlarını kesen bütün insanlar köylüye çok kızmışlar. «Bize oyun oynadı, bizi kandırdı.» diyerek evine hücum etmişler. Zavallı adamcağızı yakaladıkları gibi mahkeme meydanına getirmişler.

O zaman mahkemeler köyün kenarındaki meydanda olurmuş. Suçluyu ortaya koyarlarmış. Bütün köylüler toplanırmış. Nahiye müdürünün bakanlığı altında suçluya ne yapılması lâzım geldiği herkesten sorulurmuş.

Bir çok gürültü, patırtıdan sonra jandarma çavuşu:

— Bu adamı diri diri bir fıçıya tıkalım, dereye atalım, demiş.

Bütün köylüler bunu güzel bulmuşlar. Hemen bir fıçı getirmişler. Zavallı köylüyü içine koymuşlar. Ağzını da iyice kapamışlar. Tam suya atacakları sırada köyün papası ilerlemiş. Bir kişiyi öldürmeden önce iki saat yalnız bırakmamız lâzımdır. Çünkü suçlu günahlarının affı için Tanrıya yalvarmalıdır» demiş.

Eski zamanlarda papasların abuk sabuk sözlerini dinlemek âdetmiş. Köylüler de: «Mademki papas söyledi, suçluyu yalnız bırakalım» demişler. Fıçının da ağzı iyice kapalı olduğu için fazla merak etmeden çekilmişler, köye girmişler.

O sıralarda ta uzaklardan bir çoban geliyormuş. Hem sürüsünü güder, hem de ilerdeki kalabalığa bakarmış. Bir aralık bir çok adamların birisini kocaman bir fıçıya soktuktan sonra çekildiklerini ve fıçının da ortada kaldığını görmüş. Bu işi çok merak etmiş. Sürüsünü geride bırakıp koşa koşa fıçının yanına gelmiş. Köylü de fıçının yan tarafındaki daracık bir aralıktan dışarısını gözetliyormuş. Çobanın merakla koşa koşa geldiğini görmüş.

Fıçının yanına gelen çoban seslenmiş:

— Hey, be adam!.. Ne diye oraya girdin?..

Köylü çobanın da o ülkedeki yurttaşları gibi pekâlâ bir budala olacağını kestirmiş. Hemen bir çare düşünmüş. Ağlar gibi yalvarmağa başlamış:

Sen de kimsin?.. Ne istersin?
Bilmez gibi ne sorarsın?
O kadar yalvardım size,
İstemem, olamam diye.
Oysa ki ısrar ettiniz,
Bay müdürlüğe seçtiniz,
Benim gibi bir adamı,
Hani, sanki bir hamalı.
Vazife nedir?.. Müdürlük!..
Bu değildir bir kömürlük.
Müdür olmaz yüz taşıyan,
Belki lâyıktır bir çoban,
Çünkü o sürüler, sürer,
Binlerce koyunu güder,
Alışmıştır idareye,
Bir baş olur nahiyeye.

Demiş.

Bunun üzerine çoban işi anlar gibi olmuş. Kısa aklile şöyle düşünmüş: «Demek ki bu adam bir kömür hamalı imiş. Nahiye müdürü olmak istemiyormuş. Oysa ki bir çoban bu işe daha ziyade yakışırmış. Öyle ya çoban demek müdür demek değil mi?.. Ha bir sürü insanı idare etmişsin, ha bir sürü koyunu... Arada büyük bir ayrılık var mı?..»

Böyle düşünen çoban hemen fıçıdaki köylüye seslenerek:

— Hey, arkadaş!.. Ben çobanım. Senin yerine nahiye müdürü olmak isterim. Ne yapayım?.. demiş.

Çobanın kandığını gören köylü sevinmiş:

Ulu Tanrı razı olsun!..
Evin, yurdun nurla dolsun!.
Sen ol nahiye Müdürü!.
Bırak o koca sürüyü!..
Öyle ise aç kapağı,
Beni hemen al dışarı.
Fakat müdür olmak için,
Bu fıçıya gireceksin.

Demiş. Bunu duyan çoban hemen fıçıyı açmış. Köylüyü dışarı çıkarıp onun yerine girmiş. Köylü de fıçıyı iyice kapamış. Koca sürü ile beraber oradan sıvışmış.

Biraz sonra köylülerin geldiğini fıçının aralığından gören çoban sevincinden:

— Nahiye müdürü ben olacağım!.. diye bağırmağa başlamış.

Fıçının etrafına toplanan köylüler «herif dua edeceğine korkusundan çıldırmış» demişler. Sonra fıçıyı devirip dereye yuvarlamışlar.

Akşamüstü bizim, eski fakir köylü aptal çobandan aldığı sürü ile köye girmiş. İlk önce karakolun önünden geçerken jandarma çavuşuna selâm vermiş. Sonra inadına nahiye müdürünün konağının önünden gerçek kendi evine gitmiş.

Bir anda köy karışmış. «Ölü dirildi» diye herkesin aklı fikri allak bullak olmuş. Bütün köylüler korkularından o geceyi uykusuz geçirmişler. Ertesi sabah olunca çoluk, çocuk, genç, ihtiyar herkes kiliseye toplanmış. Papas saatlerce dua etmiş. Cinden, periden sakınmak için çok uzun ilâhiler okumuşlar. Fakat içlerindeki korku bir türlü geçmemiş. Dereden çıkan köylü sürüsile sabah, akşam köye girip çıktıkça herkesin tüyleri diken diken olurmuş.

Aradan üç gün geçtikten sonra köylüler bu işe bir nihayet vermek istemişler. Erkekler ellerine birer sopa alıp, jandarma çavuşunun peşine takılıp korka korka

Lûtfen öteki sayfaya geçiniz

Bu haftaki bilmecemiz resimlidir. Kâğıtlarınıza açağıdaki kesiği ekliyerek (İstanbul Posta kutusu 617 Afacan

BİLDİRMECE: 18

19 uncu bilmece memuru) adresine 4 hafta içinde yollayınız.

Soldan sağa doğru:

1 — Havaların ısınmasile meydana çıkan küçük bir hayvan, 2 - Kabahatlerin bağışlanması, 3 - Vermek, 4 - Kuşları yakalamağa yarıyan macunlu değnek, 5 - Nota, 6 - Saatleri düzeltme işi. 7 - Zaman, 8 - İkisinin ortası, 9 - Geceleyin gökyüzünde parlar, 10 - Askerî rütbe sahibi, 11 - Meşguliyet ,12 - Zaman, 13 - Camdan yapılan kaplar.

Yukarıdan aşağıya doğru:

1 — Mayıs meyvası, 14 - Hastaları bayıltmaya yarar bir ilâç (4 harf) 15 - Nota, 16 - Çoban elbisesi, 17 - Taze değil, 18 - Bir hayvan, 19 - Gözü görmiyen, 20 - Yemek, 2 - Rahatlık, 21 - Bilgi, ilim.

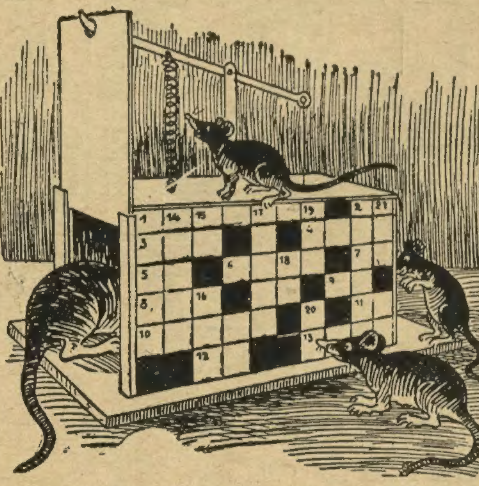

Miki Fare Devler ve Cüceler ülkesinde.

ARMAĞANLARIMIZ

Birinciye: Bir futbol topu. *İkinciye*: *Üçüncüye*: Bir senelik abone. 75 *inciye kadar* değerli aramağanlar dağıtılacaktır.

köyün dışına çıkmışlar. Dereye attıkları köylüyü beklemeğe başlamışlar.

Ortalık kararırken uzaktan çan sesleri duyulmuş. Biraz sonra sürünün ağır ağır ilerlediği görülmüş. Adamcağız hiç bir şey yokmuş gibi kendini bekliyenlere doğru gelmiş. İyice yaklaştığı zaman jandarma çavuşu korkudan titrediği belli olan bir sesle:

— Sen kimsin?.. Sahiden dereye attığımız adam mısın?. Bu sürüyü nereden buldun?.. demiş.

Köylü de:

Derenin dibine indim.
Kanatlı bir ata bindim.
At beni sudan çıkardı.
Ardıma bunları kattı.
Daha nice koyun vardı.
Hepsi su içinde kaldı.

Demiş ve başka bir şey söylemeden yürüyüp evine gitmiş. Köylüler sabahı dar etmişler. Güneş doğar doğmaz derenin başına gelmişler.

Yine herkesten önce nahiye müdürü ileri atılmış. En büyük sürüyü kendine almak için köylülerin önüne geçmiş. Gökyüzündeki beyaz bulutların sudaki karşılığına derenin dibindeki koyun sürüleri diye bakarak:

— Arkadaşlar, başınız olduğum için dereye ilk önce ben atılayım. Eğer bir tehlike yoksa sizi çağırırım, demiş. Ve hemen suya atlamış.

Nahiye müdürünün çırpındığını gören sabırsız ve aç gözlü köylüler de «müdür bizi çağırıyor» diyerek paldır küldür dereye atılmışlar. Besbelli ki birer birer boğulmuşlar. O gün; o köyde bizim eski yoksul, fakat şimdi çok zengin olan köylüden başka hiç kimse kalmamış.

Bayan Nine

KONUŞAN SAAT

(10 uncu sahifeden devam)

oldu. Aki dinledikçe saatin sesi değişiyor tirik, tırak, tirik trak yerine sanki:

«Aki, Aki, hırsız Aki!» der gibi oluyordu.

Kötü huylu kız bu seslere daha fazla kulak verdi:

Yalnız kulağındaki değil bütün etrafındaki saatler dile gelmiş gibi ona aynı şeyi tekrarlıyorlardı:

«Aki, Aki hırsız Aki!»

Yaptığı işten gittikçe pişmanlık duyan kız odanın her köşesinden bu cümleyi duymaya başladı. Nihayet hepsini birden topluyarak saatleri çaldığı dükkâna koştu.

Orada göz yaşları arasında bütün yaptıklarını sayıp döktü ve artık tövbe ettiğini, kendisini polise teslim etmemesini saatçiden rica etti.

Beriki iyi bir adamdı. Aki'nin sözlerine inanarak onu ele vermiyeceğini vadetti.

Aki gerçekten uslanmıştı. O günden sonra bütün kötü huylarından vazgeçti.

Ona öyle geliyordu ki çalacağı en ufak bir şey karşısında bundan sonra yalnız bilek saatleri değil, bütün Tokionun saatleri ona: «Aki, Aki hırsız Aki!» diye bağıracaklardı.

Necat Akdemir

14 üncü bilmecede kazananlar

(Geçen sayıdan devam ve son)

Birer çikolata kazananlar:

Samsun Bozkur tmek. S. 5 No. 332 Attilâ, İst. erkek lisesi S. 1-E No. 699 Sabahattin, İst. Dumlupınar yatı mek. No. 600 Tekin Cemal, Kastamonu İsfendiyar mektebi S. 3 No. 239 Tahir, Kadıköy Acıbadem No. 4 Selime Aytun, Beyoğlu 4 üncü ilk mek. S. 5 No. 122 Nimet Güngör, İst. erkek isesi S. 1-E No. 828 Yusuf, Kandilli kız lisesi S. 1/4 No. 729 Muallâ, İst. Vefa lisesi S. 1-B No. 855 Tahsin, Samsun Kansız zade mahtumu Bürhan, Mersin orta mek. S. 1-B No. 233 G. Yenek, İst. Esayan mek. S. 4 Lûsi, Balat 55 inci ik mek. No. 266 İbrahim, Balıkesir erkek orta mek. S. 1-E No. 472 Süleyman, İst. Akşam kız sanat mek. No. 76 Mehpare Bayan ve Baylar.

Birer cep defteri kazananlar:

Kabataş erkek lisesi S. 2-E No. 1169 Şükrü, İzmir Karşıyaka orta mektebi S. 1-B No. 288 Hüseyin, Haydarpaşa lisesi S. 1-D No. 854 M. Sait, Bursa Hoşkadem mahallesi Fırın sok. No. 7 S. Oğuz, Bursa Çekirge Adapalas karşısı No. 33 Halûk, Ankara P. T. T. umum muhasebe kaleminde Sacide kızı Fahiman, İst. erkek lisesi 1/B No. 397 Ali Özay

Birer Bisküit kazananlar:

İzmir Gündoğdu 1 inci Kordon No. 268 Ahmet Salim, Adapazarı Yenicami ilerisinde bakkal Ali vasıtasile Hayri, Ankara D. şûrası üyelerinden Bay Şefik kızı Semahat, Üsküdar M. O. M. No. 386 Ali Aydemir, Nişantaşı İngiliz erk. mek. S. 6 No. 72 Halûk Yılgör, Bursa 1 inci erk. lisesi S. 3-B No. 101 Orhan Hidayet, Balıkesir 6 eylûl ilk mek. S. 4 No. 177 Ferhunde, İst. 44 üncü ilk mek. S. 2 No. 134 Nermin, İst. Vefa erkek lisesi No. 268 İrfan, Ankara İsmet paşa ilk mek. S. 4-E No. 648 İhsan, Beyoğlu 9 uncu ilk mek. No. 199 Rauf Gürsoy, Tarabya orta mek. Füruzan Somer, Edirne Kurtuluş ilk mek. S. 3 No. 266 Selâhattin, İzmir Karantina İnönü mek. S. 4 No. 164 Selma, İst. erkek isesi S. 1-K No. 250 Tayyar Bay ve Bayanlar.

— SON —

Bilmece Kesiği No. 19

İstanbul — ÜLKÜ MATBAASI

Sayısı 5 Kuruştur.

AFACAN

Perşembe günleri çıkar

Gülünçlü Çocuk Gazetesi

Yıl: 3 Sayı 19 Perşembe 28 Mart 1935

Genel yazı işleri çevirgeni: *M. FARUK GÜRTUNCA*

Yıllığı : 250 kuruş
Altı aylığı: 125 kuruş
Üç aylığı: 75 kuruş
Dış ülkelere yıllığı 500 kuruş

İşlere bakılan yeri
İstanbul—Cağaloğlu yokuşu 40 numarada Ülkü matbaası.
Telefon : 22895

Pire Nurinin Yaramazlıkları No. 19

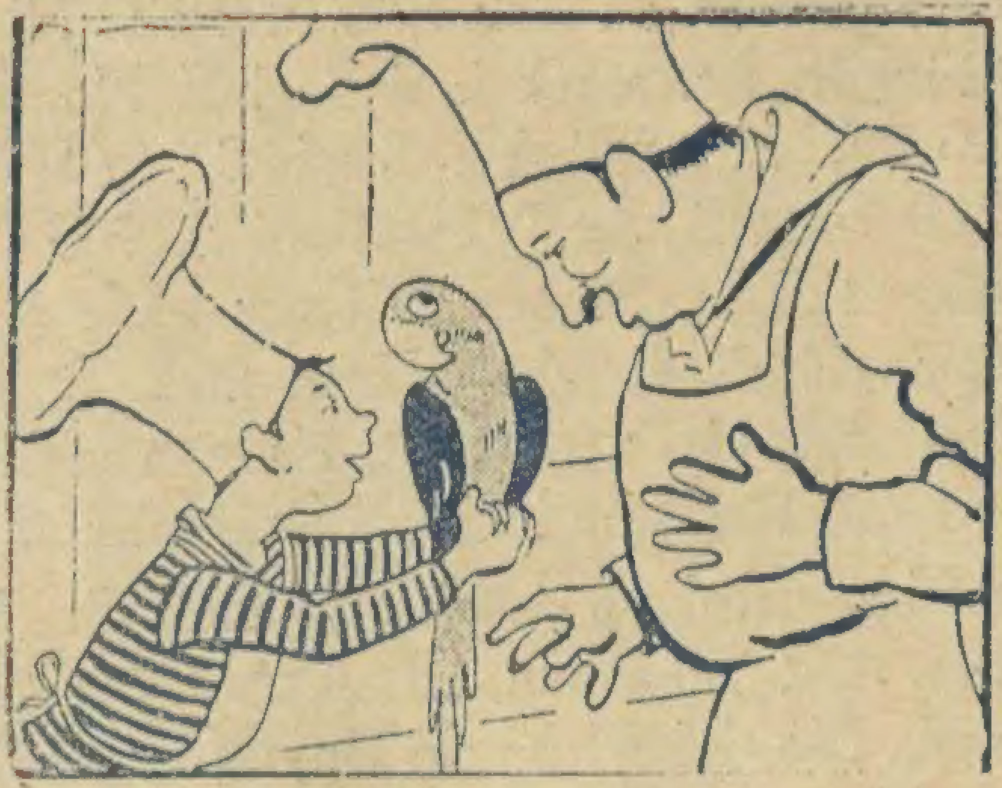

144 — Pire Nuri papağanı aldığı gibi dükkâna getirdi. Ustasına göstererek:
— Zavallı hayvanı sokağa atmışlar, ona dükkânımızda bakalım, dedi.

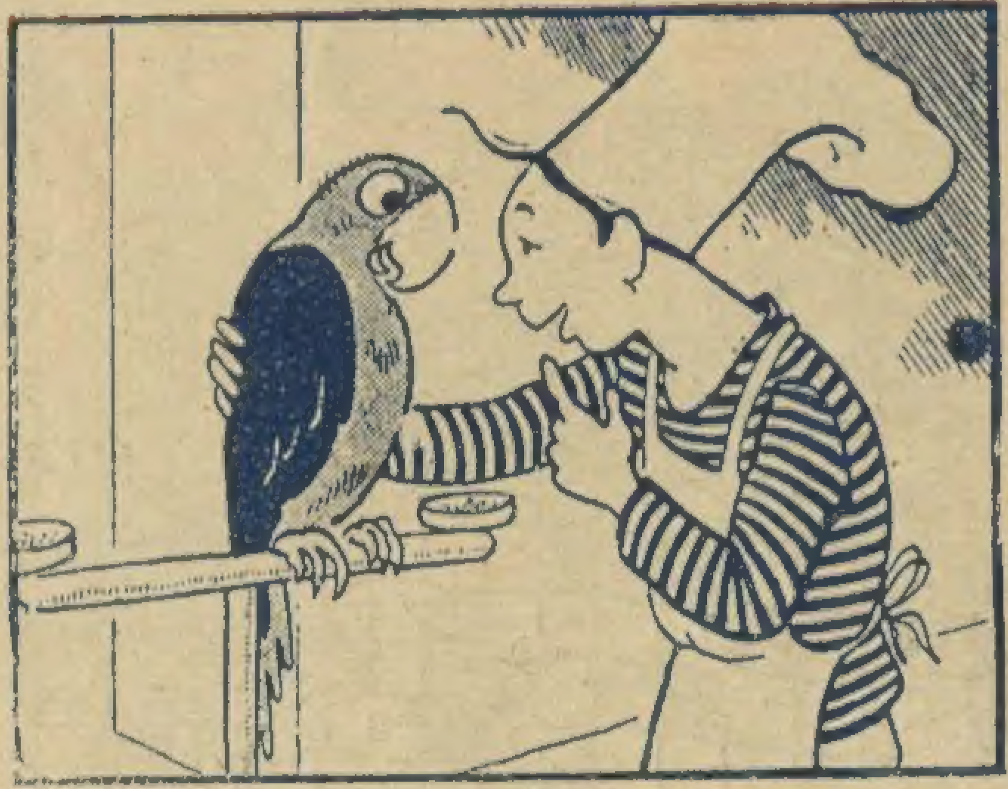

145 — Papağan şimdi (Pipi) adını almıştı. Bir tüneğin üstüne konuldu ve sütle beslendi. Sonra Pire Nuri ona bir takım sözler de öğretmeğe başladı.

146 — Pipi ne öğrenirse tekrarlayıp duruyordu. Onun bu sözleri dükkâna gelenlerin hepsini sevindiriyordu. Dükkânda herkes Pipiden söz açıyordu.

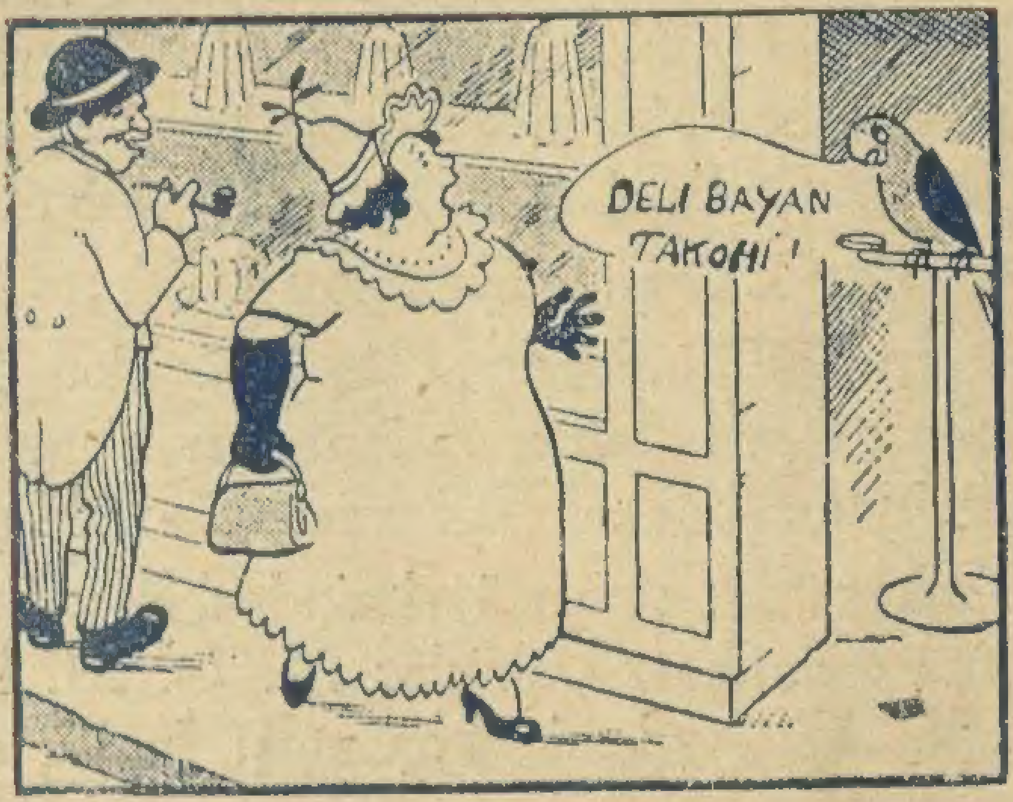

147 — Bir gün, Bayan Takohi dükkânın önünden geçiyordu ki herkesin önünde (Pipi) kendisine «Bayan Takohi bir delidir» diyordu.

148 — Bu sözlerden kızan Takohi: «Size bu papağana böyle sözler öğretmenin cezasını göstereceğim», dedi. Bağırmaya başlamıştı. Herkes Takohiye şaşıp kalmıştı..

149 — Dükkândan ayrılan Bayan Takohi doğru kardeşine gitti. Bayan Takohi: «Onnik, ne yaparsan yap, bu dükkânı bana satın al, pastacıyı oradan defedeceğim» dedi.

150 — Bir kaç gün sonra dükkâna bir adam gelmiş, bir kâğıt uzatarak dükkânın kendi malları olduğunu ispat etmiş ve hemen burasını boşaltıp başka yere çıkınız, demişti.

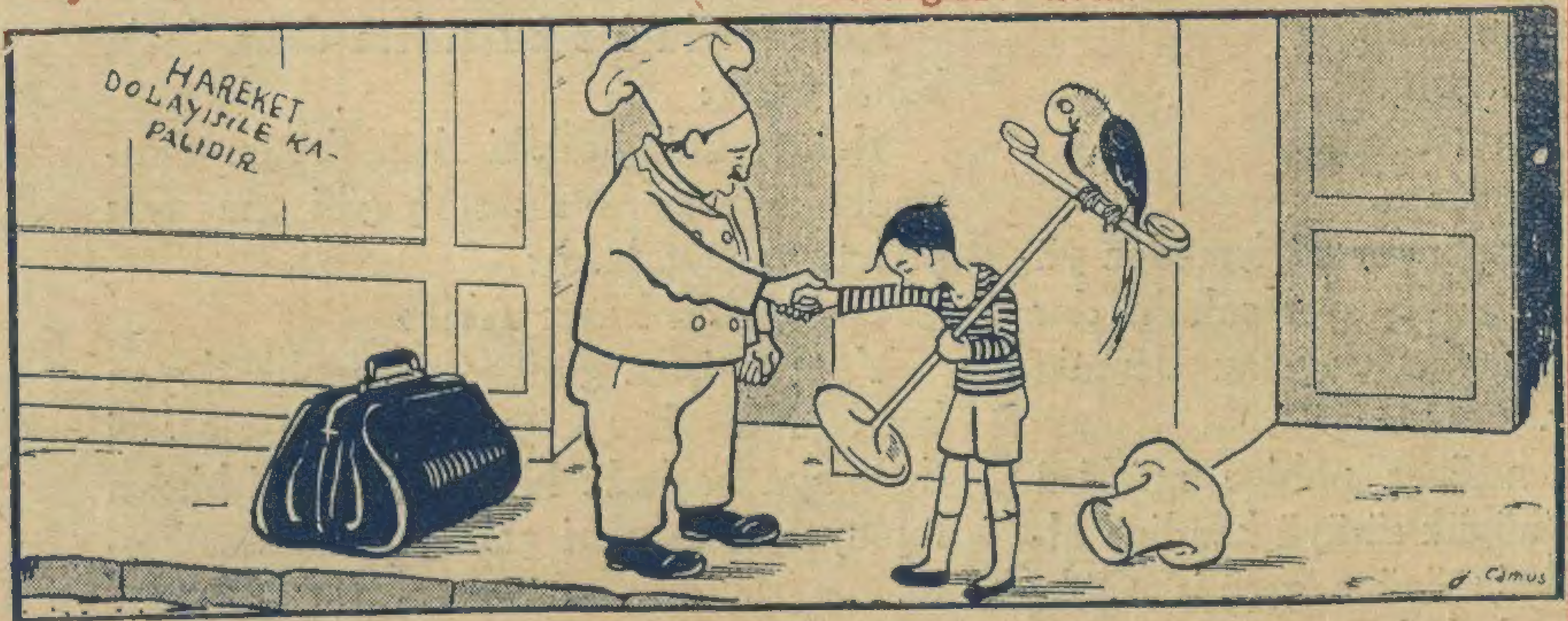

151 — Ah.. ah.. Artık güzelim pastacı dükkânı bütün kapanıyordu. Usta ile çırak kepenkleri indirdiler. Boğazları tıkanmış gibiydi. Pire Nuri önüne bakarak elini ustacığına uzattı. Onu ne kadar da çok sevdiğini şimdi anlamıştı. Bakalım Pire Nuricik şimden sonra neler yapacak?

— Bitmedi —